

สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์
ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

SUPPLY CHAIN RISK OF ONE TUMBON ONE PRODUCT
IN BANGKOK METROPOLITAN

T129898

ปวีณา ศรีสุข

PAWEENA SRISOOK

อพ.
๒/๔๙๖๓
๒๕๕๖

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน.....**129898**.....
วัน,เดือน,ปี...- 3 ส.ค. 2557

b. ๒๕๕๘๐๕๖๑
i.....

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

วิทยาลัยการบริหารและจัดการ

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. ๒๕๕๖

KMITL-2013-AMC-M-251-004

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**SUPPLY CHAIN RISK OF ONE TUMBON ONE PRODUCT
IN BANGKOK METROPOLITAN**

PAWEENA SRISOOK

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENT FOR
THE DEGREE OF MASTER OF SCIENCE
IN INDUSTRIAL MANAGEMENT
ADMINISTRATION AND MANAGEMENT COLLEGE
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG**

2013

KMITL-2013-AMC-M-251-004

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2013

ADMINISTRATION AND MANAGEMENT COLLEGE

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
ชื่อนักศึกษา	นางสาวปวีณา ศรีสุข
รหัสประจำตัว	53631301
ปริญญา	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม
พ.ศ.	2556
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร. วลัยลักษณ์ อดิธีรวงศ์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ณัฐวุฒิ โรจนันันรุตติกุล

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลและ 2) เปรียบเทียบระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามปัจจัยของสถานประกอบการ กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายด้วยขนาดตัวอย่าง 261 คน โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน โดยใช้ One-Way ANOVA และ t-test จากผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยรวมอยู่ในระดับน้อย
2. สถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

Thesis Title	Supply Chain Risk of One Tumbon One Product in Bangkok Metropolitan
Student	Ms. Paweena Srisook
Student ID	53631301
Degree	Master of Science
Program	Industrial Management
Year	2013
Thesis Advisor	Associate Professor Dr. Walailak Atthirawong
Thesis Co-Advisor	Assistant Professor Dr. Nuttawut Rojniruttikul

ABSTRACT

The objectives of this study were : 1) to study the level of supply chain risk of One Tumbon One Product in Bangkok metropolitan 2) to compare the level of supply chain risk of One Tumbon One Product in Bangkok metropolitan by entrepreneurial factors. 261 sample were collected by simple random sampling method. Statistics for analysis data were percentage, arithmetic mean, and standard deviation. One-Way ANOVA and t-test were used to test hypotheses.

Research results were as follows:

1. In overall supply Chain Risk of One Tumbon One Product was at low level.
2. Entrepreneurs with different type of products had statistical significant difference in the supply chain risk of One Tumbon One Product at 0.01 level.

กิตติกรรมประกาศ

ในการศึกษาการวิจัยและจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สามารถสำเร็จลุล่วงได้อย่างดีด้วยความกรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รศ.ดร. วลัยลักษณ์ อดิธีรวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผศ.ดร. ณัฐวุฒิ โรจนันันรุตติกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่งที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาชี้แนะและปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆที่เกี่ยวข้องในการทำการศึกษาดด้วยความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้อย่างสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์อันมี ผศ.ดร.จิรเสกข์ ตรีเมธสุนทร และ ดร. พยัต วุฒิมรงค์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำปรึกษาอย่างดียิ่ง รวมทั้งตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ รศ.ดร. พชราภรณ์ เนียมมณี รศ.ดร. ทวีศักดิ์ เทพพิทักษ์ และ คุณเกียรติ สุขโนสสิทธิ์ ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษารุ่นนี้ เพื่อปรับปรุงเครื่องมือให้มีคุณภาพและเหมาะสมต่อการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ทุกท่านที่ได้ตอบแบบสอบถาม และให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ธุรการวิทยาลัยการบริหารและการจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่ให้ความช่วยเหลือประสานงาน และอำนวยความสะดวกในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ผู้วิจัยขอสำนึกในบุญคุณของผู้มีพระคุณและครูบาอาจารย์ทุกท่านทั้งที่ได้กล่าวถึงและไม่ได้อีกว่าถึงในที่นี้ ซึ่งเคยให้ความช่วยเหลือและประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัย ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน

สุดท้ายผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ครอบครัวศรีสุข ที่คอยดูแลสนับสนุน และให้กำลังใจที่ดีเสมอมา ขอขอบคุณรุ่นพี่และรุ่นน้องวิทยาลัยการบริหารและการจัดการทุกคน ที่คอยช่วยเหลือ และคอยให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีมาโดยตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและค้นคว้าวิจัย

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่กล่าวมาข้างต้น หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

ปวีณา ศรีสุข

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	IV
สารบัญตาราง.....	VI
สารบัญภาพ.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	10
1.3 สมมติฐานการวิจัย.....	11
1.4 กรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	14
1.5 ขอบเขตของงานวิจัย.....	15
1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ.....	15
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	20
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการ ไซ่อุปทาน.....	20
2.2 โครงการกลุ่มหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์.....	23
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	30
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	33
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	33
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ.....	35
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
3.5 การกำหนดค่าตัวแปร.....	37

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	38
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	39
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	47
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยของสถานประกอบการ.....	47
4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทาน.....	54
4.3 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานเปรียบเทียบระดับความเสี่ยง.....	63
4.4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ของผู้ประกอบการ.....	78
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	81
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	81
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	89
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	92
บรรณานุกรม	94
ภาคผนวก.....	97
ภาคผนวก ก แบบสอบถาม	98
ประวัติผู้เขียน.....	104

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 สรุปรูปการขับเคลื่อนโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ 1 ทศวรรษ (พ.ศ. 2544 – 2554)	2
1.2 จำนวนผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่จดทะเบียน (พ.ศ. 2545 -2554)	7
3.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	36
3.2 รายชื่อ ตำแหน่ง และสถานที่ปฏิบัติงานของผู้ทรงคุณวุฒิ.....	36
3.3 แสดงคะแนนในแต่ละระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของแบบสอบถาม.....	39
3.4 สูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA.....	42
3.5 สมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ	44
4.1 จำนวนและร้อยละจำแนกตามปัจจัยของสถานประกอบการ	48
4.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยง ในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	54
4.3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยง ในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านการจัดหาวัตถุดิบ	55
4.4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยง ในโซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านกระบวนการผลิต	56
4.5 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผน	58
4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยง ในโซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	60
4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยง ในโซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	61
4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสี่ยง ในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามประเภทของผลิตภัณฑ์ โดยวิธี One-way ANOVA.....	64
4.9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD	66

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่

หน้า

4.10 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสียหายในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผนที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน เป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....	67
4.11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสียหายในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน เป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....	68
4.12 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสียหายในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยรวมที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD.....	69
4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสียหาย ในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามประเภทระดับดาว ของผลิตภัณฑ์ โดยวิธี One-way ANOVA	70
4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสียหาย ในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามประเภทสถาน ประกอบการโดยวิธี One-way ANOVA	72
4.15 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสียหายในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านกระบวนการผลิตที่มีประเภทประเภทของสถานประกอบการ แตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD.....	74
4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสียหาย ในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามระยะเวลาก่อตั้ง โดยวิธี One-way ANOVA	75
4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสียหาย ในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามวิธีการผลิต	77
4.18 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเสียหายในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์.....	78

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 จำนวนผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่จดทะเบียนตั้งแต่ พ.ศ. 2545 – 2554	7
1.2 ปัจจัยความความเสี่ยงในโซ่อุปทาน	9
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	14
2.1 องค์ประกอบโดยรวมของการจัดการ โซ่อุปทาน	22
2.2 แนวทางการพัฒนาโดยประชาชนมีส่วนร่วม	25
2.3 ต้นแบบแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนของธุรกิจไทย	30

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาประเทศไทยต้องเผชิญกับปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจ และประชาชนยังต้องประสบกับปัญหาต่างๆ หลายปัญหา ปัญหาหนึ่งที่ประชาชนระดับรากหญ้าซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศประสบปัญหาคือ ปัญหาความยากจน ภาครัฐจึงได้มีการจัดตั้งโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ หรือ OTOP (ONE TAMBON ONE PRODUCT) ขึ้นเพื่อให้แต่ละชุมชนได้นำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาสินค้า โดยรัฐบาลพร้อมที่จะเข้าช่วยเหลือในด้านความรู้สมัยใหม่และการบริหารจัดการ เพื่อเชื่อมโยงสินค้าจากชุมชนสู่ตลาดทั้งในประเทศ และต่างประเทศด้วยระบบร้านค้าเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อส่งเสริม และสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนให้เข้มแข็ง พึ่งตนเองได้ ทำให้ประชาชนสามารถสร้างรายได้ด้วยการนำทรัพยากรภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ และบริการที่มีคุณภาพ มีจุดเด่น และมีมูลค่าเพิ่ม เป็นที่ต้องการของตลาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยมีภารกิจกำหนดมาตรฐานและหลักเกณฑ์การคัดเลือกขึ้นบัญชีผลิตภัณฑ์ดีเด่นของตำบล รวมทั้งสนับสนุนให้การดำเนินงานเป็นไปตามนโยบายยุทธศาสตร์ และแผนแม่บทอย่างมีประสิทธิภาพ (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย, 2554)

รัฐบาลจึงต้องใช้กลไกของหน่วยงานดำเนินการทั้งระบบ ขับเคลื่อนให้เป็นที่ไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้เกิดการบูรณาการในการดำเนินงานร่วมกัน ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศชาติโดยรวม ขบวนการสร้างรายได้โดยการพึ่งตนเองนี้ เป็นแนวคิดที่เน้นขบวนการสร้างรายได้จากผลิตภัณฑ์ในแต่ละหมู่บ้านหรือตำบล แนวคิดนี้สนับสนุนและส่งเสริมให้ท้องถิ่นสามารถสร้างผลิตภัณฑ์ (Product) และตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์นี้โดยเฉพาะ โดยที่ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งตนเอง (Self-reliance) เป็นหลัก ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องในขบวนการนี้จำเป็นต้องอุทิศพลังงาน (Energy) ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) และความปรารถนา (Desire) ที่จะใช้ทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นหลัก พัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อเพิ่มคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้เข้าสู่มาตรฐานสากลให้มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ และเพื่อจะขยายขอบเขตตลาดไปสู่ตลาดโลกเสริมกับการตลาดในประเทศ กิตติ ลิ้มสกุล (2545) โดยกรมการพัฒนาชุมชนได้สรุปการขับเคลื่อนโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ 1 ทศวรรษ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 จนถึงปี พ.ศ. 2554 ดังตารางที่ 1.1 (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย, 2554)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 1.1 สรุปการขับเคลื่อนโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ 1 ทศวรรษ (พ.ศ. 2544–2554)

ปี พ.ศ.	สรุปการขับเคลื่อนโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ 1 ทศวรรษ (พ.ศ. 2544–2554)
2544	Ministerial สร้างกลไกการบริหารบูรณาการทุกหน่วยงาน
2545	In Search ค้นหาสินค้า OTOP
2546	OTOP Product คัดสรร OPC – OTOP
2547	Standard สร้างมาตรฐาน มผช. – Smart OTOP – OTOP Premium - OTOP
2548	Marketing OTOP ช่วยภัยแล้ง (Grand/ Mega Sale) – งานวิถีไทยสู่โลก – OTOP Lifestyle Fair
2549	In Search of Provincial Star OTOP – OTOP Village champion – Advanced Smart OTOP – OTOP
2550	OTOP Select OTOP Midyear & Select 2007 – OVC - KBO
2551	Product Development KBO – OVC – แล้วยหาแหล่งทุนหนุนแหล่งผลิต OTOP – OTOP City
2552	Adding Marketing ลงทะเบียน OTOP – คัดสรร OTOP – OVC – OTOP KBO Contest – Young OTOP
2553	Product Development ลงทะเบียน OTOP – คัดสรร OTOP – OVC – KBO Contest 2010 – OTOP ภูมิภาค
2554	Adding Marketing OTOP เชิงรุก – OTOP Delivery - OTOP Mobile to the factory – OTOP สานสัมพันธ์ 2

ที่มา : กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย (2554)

ในปี 2545 รัฐบาลได้แต่งตั้งคณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ (กอ.นตผ.) ขึ้นตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยคณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ พ.ศ. 2544 มีกลไกการบริหารงานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยในส่วนกลางมีคณะกรรมการ กอ.นตผ. และคณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้อง 9 คณะ และส่วนภูมิภาคมีคณะกรรมการ นตผ. อำเภอและจังหวัด กอ.นตผ. ได้กำหนดตราสัญลักษณ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เป็นรูปปลาตะเพียน กลไกการบริหารหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในส่วนกลางและในส่วนของกรมการพัฒนาชุมชนมีอธิบดีกรมการพัฒนาชุมชนเป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ กอ.นตผ. และเป็นเลขานุการคณะกรรมการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ระดับภูมิภาคซึ่งมีบทบาทในการคัดเลือกผลิตภัณฑ์และขึ้นบัญชีผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของตำบลต่างๆ ในปี 2545 กรมการพัฒนาชุมชนจัดกิจกรรมส่งเสริมการตลาดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยการจัดงานมหกรรมหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ การจัดเทศกาลสุราแซ่ไทย การสร้างช่องทางการจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ จุดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ทั่วประเทศซึ่งผลการจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในปี 2545 ปรากฏมียอดจำหน่ายรวม 16,714 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย. 2554)

ในปี 2546 ได้มีระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยคณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ปรับปรุงกลไกการบริหารในส่วนกลางมีคณะกรรมการ กอ.นตผ. คณะอนุกรรมการที่เกี่ยวข้อง 5 คณะ และสำนักงานประสานโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในส่วนภูมิภาค ยังคงมีคณะกรรมการ นตผ. อำเภอและจังหวัด มีการเปลี่ยนตราสัญลักษณ์การดำเนินงานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จากตรารูปปลาตะเพียนเป็นตราสัญลักษณ์ที่มีคำว่า “OTOP” แทนตราที่มีรูปปลาตะเพียน กรมการพัฒนาชุมชนคัดสรรผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จากผลิตภัณฑ์สุดยอดของจังหวัดภาคและประเทศ โดยกำหนดกรอบในการคัดสรรผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP Product Champion : OPC) ไว้ 4 ด้านคือ (1) สามารถส่งออกได้ (2) ผลิตอย่างต่อเนื่องและคุณภาพคงเดิม (3) ต้องมีมาตรฐานและมีประวัติความเป็นมาของผลิตภัณฑ์ (4) มีการกำหนดระดับผลิตภัณฑ์ Product Level ไว้ 5 ระดับ (ตั้งแต่ระดับ 1 ดาว ถึง 5 ดาว) กรมการพัฒนาชุมชนเป็นเจ้าภาพในการจัดงานเมืองแห่งภูมิปัญญาไทย (OTOP City ครั้งที่ 1) ได้ยออดจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ตลอดปี 2546 รวมเป็นเงิน 34,242 บาท (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย. 2554)

ในปี 2547 คณะกรรมการ กอ.นตผ. มีนโยบายจะเพิ่ม “คุณภาพและมาตรฐานของผลิตภัณฑ์” โดยผลิตภัณฑ์ต้องได้รับการรับรองมาตรฐานที่กำหนดเป็นสำคัญโดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร และเครื่องดื่มต้องผ่านมาตรฐานขั้นต่ำ (Minimum Standard) หรืออยู่ในกระบวนการพัฒนาเพื่อให้ได้มาตรฐานปี 2547 เป็นปีที่กรมการพัฒนาชุมชนได้เริ่มนโยบายการสร้างเครือข่ายผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในปีแรก เพิ่มประสิทธิภาพกลไกการทำงานของอนุกรรมการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โครงการสร้างตำนานผลิตภัณฑ์ (Story of Product) โครงการสร้างศิลปินหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในปี 2547 เป็นปีเริ่มต้นที่กรมการพัฒนาชุมชนได้ทดลองจัดตั้งและพัฒนาหมู่บ้านหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ต้นแบบ 4 ภาค ภาคละ 1 จังหวัด เป็นหมู่บ้านหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ต้นแบบนำร่องด้านการส่งเสริมการตลาดที่กรมการพัฒนาชุมชนได้จัดงานเมืองแห่งภูมิปัญญาไทย (OTOP City ครั้งที่ 2) รวมเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ยอดเงินจำหน่าย OTOP ในปี 2547 จำนวน 46,506 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. 2554)

ในปี 2548 กอ.นตผ.ได้ประกาศเป็นปีแห่ง Marketing OTOP โดยกำหนดแนวทางการดำเนินงานนโยบายเร่งด่วน การสร้างรายได้เน้น Demand Side สร้าง Marketing Place ในทุกระดับเพิ่มบทบาทของอำเภอ และจังหวัดในการบริหารจัดการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ส่งเสริมผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในฐานะที่เป็น Cultural Product ทำให้ทั่วโลกรู้จักผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในฐานะที่เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีรากฐานทางวัฒนธรรม เน้นสร้างความเข้มแข็งของชุมชน เพื่อสร้างให้ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เป็น Citizen Park อย่างแท้จริงโดยการสนับสนุนการรวมกลุ่มของชาวบ้าน เพื่อจัดตั้งสถานประกอบการหรือศูนย์ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ประจำจังหวัด กรมการพัฒนาชุมชนจัดงานเมืองแห่งภูมิปัญญาไทย (OTOP City ครั้งที่ 3) รวมยอดรายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในปี 2548 รวม 56,510 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. 2554)

ในปี 2549 กอ.นตผ.ได้ประกาศเป็นปีแห่งการค้นหาสุดยอดผลิตภัณฑ์ (In Search Of Excellent OTOP) โดยมุ่งเน้นการค้นหาสุดยอดผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ได้แก่ การคัดสรร OTOP Product Champion การคัดสรรสุดยอดหมู่บ้าน OTOP Village Champion (OVC) และการคัดสรรสุดยอดผลิตภัณฑ์ดีเด่นของจังหวัด Provincial Star OTOP (PSO) และกิจกรรมสร้างฐานความรู้ต่อยอดการบริหารธุรกิจ (Advance Smart OTOP) กรมการพัฒนาชุมชนได้จัดการประกวดหมู่บ้าน OTOP Village Champion: OVC ทั้ง 75 จังหวัด โดยใช้เกณฑ์การคัดสรร 4 P คือ P-People, P-Product, P-Place และ P-Preserve มีหมู่บ้านได้รับการคัดเลือกเป็นหมู่บ้าน OVC ระดับประเทศจำนวน 80 หมู่บ้าน การลงทะเบียนผู้ผลิตและผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จัดงาน OTOP Midyear Fair (The Best of OTOP) และจัดงานเมืองแห่งภูมิปัญญา (OTOP City ครั้งที่ 4) ยอดจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในปี 2549 จำนวน 68,868 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. 2554)

ในปี 2550 กอ.นตผ. ได้มีนโยบายการดำเนินงานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ใหม่ โดยปรับทิศทางส่งเสริมด้วยการเปลี่ยนชื่อจาก “หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์” เป็น “ผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น” เน้นความสำคัญของ “ชุมชน” แทน “ผลิตภัณฑ์” และเริ่มระบบการส่งเสริมอย่างเป็นขั้นตอน เพื่อค้นหาผลิตภัณฑ์ที่มีศักยภาพทางการตลาดผ่านกระบวนการจับคู่ธุรกิจ (OTOP Select) โดยการทำงานร่วมกับภาคเอกชนในการกำหนดแนวทางการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และกระจายไปสู่ภูมิภาคเพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของตลาดได้อย่างกว้างขวาง รวมถึงการขยายเครือข่ายขององค์ความรู้ในชุมชน (Knowledge Based OTOP: KBO) และยกระดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐานการจัดการวิสาหกิจชุมชน ผลการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่นในปี 2550 รวม 72,860 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย, 2554)

ในปี 2551 เนื่องจากรัฐบาลมีการปรับเปลี่ยนนโยบายการดำเนินงานของรัฐบาล ทำให้การสนับสนุนงบประมาณผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จาก กอ.นตผ. ไม่ต่อเนื่อง กรมการพัฒนาชุมชนจึงได้จัดสรรงบประมาณในส่วนของกรมการพัฒนาชุมชน ตามยุทธศาสตร์กรมการพัฒนาชุมชนปี 2551 เพื่อดำเนินกิจกรรมการส่งเสริมและพัฒนาหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ให้ต่อเนื่องต่อไป ผลการดำเนินงานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ปี 2551 ที่กรมการพัฒนาชุมชนได้สนับสนุนงบประมาณดำเนินการตลอดทั้งปีมีดังนี้ จัดแสดง และจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ระดับจังหวัด 75 จังหวัด พัฒนาหมู่บ้านหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เพื่อการท่องเที่ยว (OVC) เพิ่มอีก 8 หมู่บ้าน จัดงาน OTOP City ครั้งที่ 5 ผลการจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ปี 2551 รวม 77,882 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย, 2554)

ในปี 2552 กอ.นตผ. ได้กำหนดนโยบายการพัฒนาผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยมุ่งเน้นให้ผู้ผลิต หรือผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เกิดความมั่นใจในนโยบายของรัฐบาลว่าผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จะได้รับการสนับสนุนในเรื่องการตลาดอย่างทั่วถึงโดยการเพิ่มช่องทางการจำหน่ายให้มากขึ้น กรมการพัฒนาชุมชนจัดประกวดผลงานของเครือข่ายของคักความรู้ KBO จังหวัด (OTOP KBO Contest) เพื่อค้นหา Best Practice และผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการยกระดับมาตรฐาน นอกจากนี้กรมการพัฒนาชุมชนได้จัดโครงการพัฒนาเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น (Young OTOP Camp 2009) เพื่อพัฒนาเยาวชนได้เรียนรู้เกิดความรักมีความศรัทธาสามารถจัดการในการอนุรักษ์และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นต่อไป ด้านการส่งเสริมการตลาด กรมการพัฒนาชุมชนได้จัดงานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ภูมิภาค 4 ภาคการจัดงาน OTOP Midyear 2009 และการจัดงาน OTOP City ครั้งที่ 6 ผลการจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ปี 2552 รวม 65,753 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย, 2554)

ในปี 2553 กรมการพัฒนาชุมชนยังคงมุ่งเน้นการส่งเสริมผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐาน และส่งเสริมการบริหารผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการจัดสรรงบประมาณของกรมการพัฒนาชุมชน ในการลงทะเบียนผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ปีการคัดสรรสุดยอดผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย (OPC) การเพิ่มประสิทธิภาพกลุ่มอาชีพหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เสริมสร้าง

ความเข้มแข็งแก่เครือข่ายของคักความรู้ (Knowledge - Based OTOP : KBO) การพัฒนาเครือข่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ การพัฒนาเยาวชนด้านการส่งเสริมการตลาด กรมการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พัฒนาชุมชนได้จัดงานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ภูมิภาค OTOP Midyear 2010 และงาน OTOP City 2010 ผลการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ OTOP ปี 2553 รวม 68,208 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย. 2554)

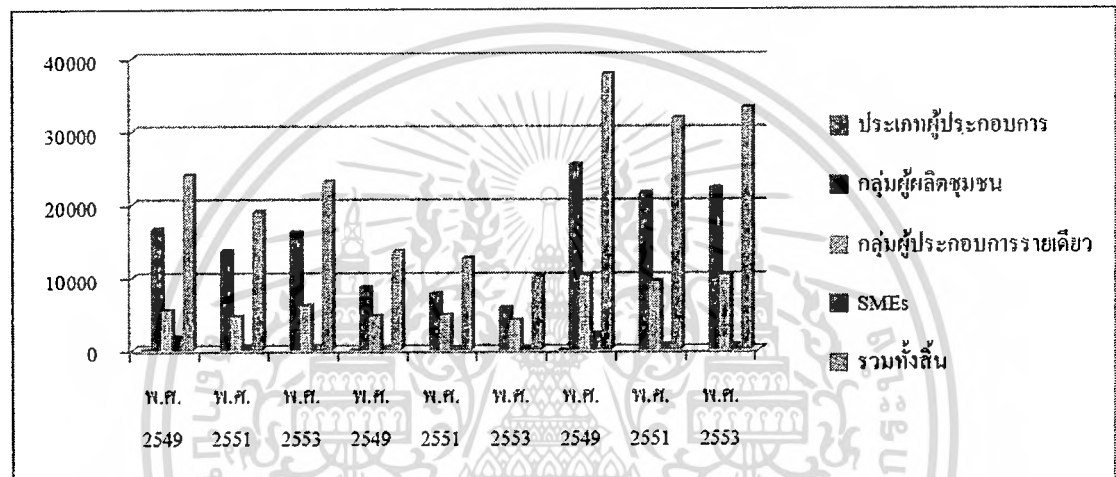
ในปี 2554 เนื่องจากครบรอบ 1 ทศวรรษหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย กรมการพัฒนาชุมชนมีนโยบาย และแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เชิงรุก (4 ห่วง 2 เงื่อนไข) โดยเฉพาะการตลาดเพื่อเพิ่มช่องทางการตลาดผ่านโครงการต่างๆ เช่น OTOP Delivery, OTOP Mobile to the factory การจัดแสดงและจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์สถานสัมพันธ์สองแผ่นดิน หมู่บ้านหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เพื่อการท่องเที่ยว (OVC) การจัดงานผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ภูมิภาค การสืบสานสุดยอดภูมิปัญญาไทยสู่เวทีโลก คลังภูมิปัญญาหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ การพัฒนาเยาวชนเพื่อการอนุรักษ์ และสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่น เพิ่มประสิทธิภาพเครือข่ายหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ระดับประเทศ การประชาสัมพันธ์ช่องทาง TV Mahadthai Channel Press Tour OTOP และห้องแสดงผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ปี 2551 ในปี 2554 กอ.นคผ. ได้มีแนวทางนโยบายส่งเสริมการตลาดผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง ซึ่งรัฐบาลโดย กอ.นคผ. จัดงาน OTOP City ครั้งที่ 8 ในกลางเดือนธันวาคม 2554 โดยตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะมีผลการจำหน่ายผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในปี 2554 ไม่น้อยกว่า 70,000 ล้านบาท (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย. 2554)

จำนวนผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่จดทะเบียนจากปี พ.ศ. 2549 กรมการพัฒนาชุมชนได้รับมอบหมายให้ดำเนินการสำรวจและลงทะเบียนผู้ผลิตและผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และเพิ่มเติมข้อมูลผู้ผลิตผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่ลงทะเบียนในปีพ.ศ.2547 และเพื่อจัดเก็บข้อมูลผู้ผลิตและผู้ประกอบการรายใหม่ ซึ่งมีผู้ผลิตและผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แจ้งลงทะเบียนในปี 2553 จำนวน 33,218 ราย แยกเป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชน จำนวน 22,189 ราย ผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว จำนวน 10,303 ราย และผู้ผลิตที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จำนวน 726 ราย ดังตารางที่ 1.2 (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย. 2554)

ตารางที่ 1.2 จำนวนผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่จดทะเบียน พ.ศ. 2545 – 2554

ปี พ.ศ.	พ.ศ. 2549	พ.ศ. 2551	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2549	พ.ศ. 2551	พ.ศ. 2553	พ.ศ. 2549	พ.ศ. 2551	พ.ศ. 2553
ประเภทผู้ประกอบการ	รายเดิม			รายใหม่			รวม		
กลุ่มผู้ผลิตชุมชน	16,715.0	13,838.0	16,352.0	8,689.0	7,731.0	5,837.0	25,404.0	21,569.0	22,189.0
กลุ่มผู้ประกอบการรายเดียว	5,494.0	4,616.0	6,151.0	4,699.0	4,858.0	4,152.0	10,193.0	9,474.0	10,303.0
SMEs	1,840.0	558.0	574.0	403.0	197.0	152.0	2,243.0	755.0	726.0
รวมทั้งสิ้น	24,049.0	19,012.0	23,077.0	13,791.0	12,786.0	10,141.0	37,840.0	31,798.0	33,218.0

ที่มา : กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย (2554)

ภาพที่ 1.1 จำนวนผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่จดทะเบียนตั้งแต่ พ.ศ. 2545-2554

ที่มา : กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย (2554)

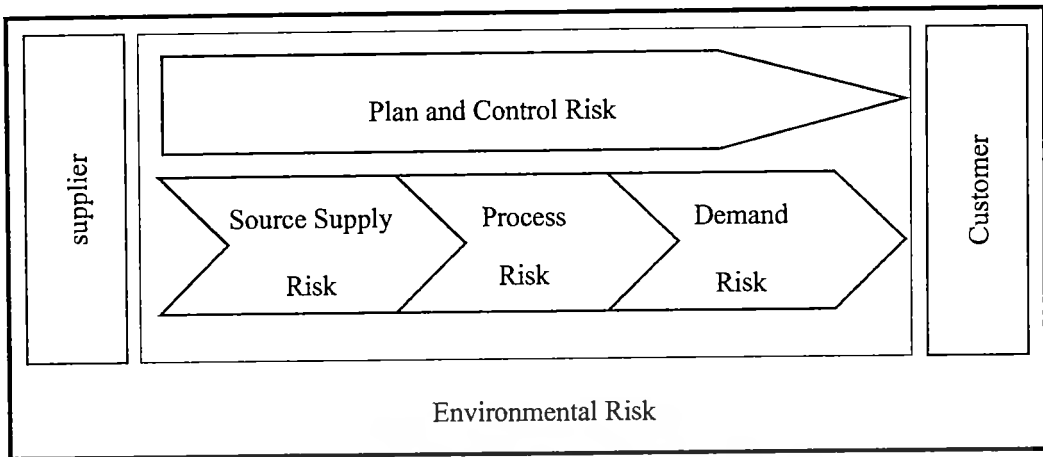
สถานประกอบการต้องพยายามค้นหาแนวทางในการตอบสนองความพึงพอใจของลูกค้า เพื่อให้สามารถแข่งขันกับคู่แข่งทางธุรกิจ และเป็นหลักประกันในความอยู่รอดของสถานประกอบการ ดังนั้นสถานประกอบการส่วนใหญ่ได้เริ่มหันมาลงทุน และให้ความสำคัญกับการบริหารความเสี่ยงในโซ่อุปทาน เนื่องจากมองเห็นว่าเป็นแนวทางเดียวที่จะสามารถลดต้นทุนและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันเชิงธุรกิจ ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องในเทคโนโลยีการสื่อสารและการขนส่ง เช่น การสื่อสารแบบไร้สายอินเทอร์เน็ต และการส่งมอบอย่างทันทีทันใด ได้มีส่วนในวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องของโซ่อุปทาน และเทคนิคในการบริหารโซ่อุปทาน (สรยุทธ วัฒนวิสุทธิ. 2551)

สิ่งที่ทำให้เกิดความเสี่ยงในโซ่อุปทาน และเกิดความสูญเสียของคุณค่าที่จะต้องส่งมอบให้กับลูกค้า ส่วนมากจะเกิดขึ้นระหว่างการเชื่อมโยงการไหลของคุณค่าระหว่างหุ้นส่วนหรือสมาชิกในแต่ละโซ่อุปทาน หรือการเชื่อมโยงการขนส่งระหว่างสถานประกอบการโซ่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุปทานที่เชื่อมโยงกันอย่างซับซ้อน และมีเป็นจำนวนมากความเสี่ยงในโซ่อุปทานก็ยิ่งสูง ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้การไหลของทรัพยากรติดขัด ผู้วางแผนก็มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับรู้ข้อมูลของสถานการณ์อย่างรวดเร็วและถูกต้อง โซ่อุปทานจึงต้องมีคุณสมบัติของการรับรู้สมรรถนะของการดำเนินงาน และสถานะของการไหลของคุณค่า ความสามารถในการรับรู้ข้อมูลทั่วทั้งโซ่อุปทานมีผลต่อการจัดการความเสี่ยงของผู้วางแผนของแต่ละหุ้นส่วนในโซ่อุปทาน ข้อมูลในแต่ละตำแหน่งในโซ่อุปทานจะต้องมีความสอดคล้องกัน (Synchronization) ในทิศทางที่สนับสนุนการตัดสินใจการไหลของคุณค่าในแต่ละส่วนของโซ่อุปทานทั้งภายในสถานประกอบการของหุ้นส่วนในโซ่อุปทาน และระหว่างสถานประกอบการในโซ่อุปทาน ที่มีคุณลักษณะของการรับรู้ข้อมูล และสอดคล้องกันตลอดทั้งโซ่อุปทานจะต้องอาศัยแนวคิดของการทำงานร่วมกัน (Collaboration) ซึ่งมีวิสัยทัศน์ของโซ่อุปทานร่วมกัน โดยมองผลประโยชน์ของส่วนรวมหรือของโซ่อุปทานในระยะยาวเป็นหลัก เมื่อมีผลประโยชน์ร่วมกันแล้วประสิทธิภาพของการตัดสินใจในการวางแผนจะทำให้ความเสี่ยงของคุณค่าที่สูญเสียย่อยลง ประเด็นที่สำคัญในการลดความเสี่ยงคือ การปรับตัวเพื่อรองรับกับการเปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว หรือการทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม ความสูญเสียที่เกิดขึ้นเป็นเหตุการณ์การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผลลัพธ์ของโซ่อุปทาน ถ้าผู้วางแผนโซ่อุปทานตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงฉุกเฉินได้เป็นอย่างดีก็จะลดการสูญเสียที่จะเกิดขึ้นต่อเนื่องได้ (วิทยา สุหฤตดำรง, 2552)

ผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มักประสบกับปัญหาเหตุการณ์ที่เกิดจากความไม่แน่นอนในหลายๆ ด้านทำให้เกิดความเสี่ยงในโซ่อุปทาน และทำให้กระบวนการผลิตเกิดการหยุดชะงัก หรือเกิดความล่าช้าในการรับปัจจัยการผลิต และส่งผลกระทบต่อต้นทุนที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นการวิเคราะห์ความเสี่ยงในโซ่อุปทานเป็นสิ่งสำคัญกับผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เพราะจะช่วยบรรเทาผลกระทบ และช่วยจัดการความเสี่ยงในโซ่อุปทาน เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกัน หรือลดความเสี่ยง และความสูญเสียต่างๆ ของผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยสามารถแบ่งกลุ่มปัจจัยที่มีผลต่อความเสี่ยงในโซ่อุปทานได้ทั้งหมด 5 ด้าน คือ (1) ด้านจัดหาวัตถุดิบ หรือ Source Supply Risk (2) ด้านกระบวนการผลิต หรือ Process Risk (3) ด้านวางแผนและควบคุม หรือ Plan and Control Risk (4) ด้านความต้องการ หรือ Demand Risk (5) ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก หรือ Environmental Risk Kersten et al. (2006) สามารถแสดงได้ในภาพที่ 1.2

ภาพที่ 1.2 ปัจจัยความความเสี่ยงในโซ่อุปทาน

ที่มา: Kersten et al. (2006)

ซึ่งสามารถอธิบายปัจจัยที่มีผลต่อความเสี่ยงตามแหล่งความไม่แน่นอนในโซ่อุปทานทั้ง 5 ด้าน ดังนี้ (อภิญา วิสุทธิวัฒน์ และอภิชาติ โสภางค์, 2553)

(1) ด้านจัดหาวัตถุดิบ หรือ Source Supply Risk การนำวัตถุดิบเข้า และการจัดซื้อจัดหาวัตถุดิบ เป็นแหล่งความไม่แน่นอนที่เกิดจากกิจกรรมในโซ่อุปทานขาเข้า ซึ่งเกิดจากปัญหาของผู้ส่งมอบ รวมไปถึงกิจกรรมในการจัดซื้อจัดหาปัจจัยสำหรับการผลิต นอกจากนั้นยังรวมถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการได้รับ การขนส่ง การจัดเก็บ และการแจกจ่ายวัตถุดิบสำหรับการผลิต ต้นทุนวัตถุดิบ การขาดแคลนวัตถุดิบ คุณภาพของวัตถุดิบ การจัดส่งวัตถุดิบ ความยืดหยุ่นในการจัดส่งวัตถุดิบ และความน่าเชื่อถือของข้อมูลจากผู้ส่งมอบ

(2) ด้านกระบวนการผลิต หรือ Process Risk เป็นแหล่งความไม่แน่นอนที่เกิดจากกระบวนการผลิต หรือการแปรรูปวัตถุดิบให้ออกมาเป็นสินค้า รวมไปถึงการพัฒนาเทคโนโลยีที่ช่วยในการเพิ่มคุณค่าให้ผลิตภัณฑ์ และบริการที่มีคุณภาพ ความสามารถในการผลิต ความยืดหยุ่นในการผลิต การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีการผลิต เครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต

(3) ด้านการวางแผนและควบคุม หรือ Plan and Control Risk เป็นแหล่งความไม่แน่นอนที่เกิดจากกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบบัญชี ระบบการเงิน การบริหารจัดการของสถานประกอบการ และยังรวมถึงการบริหารทรัพยากรบุคคล ตั้งแต่วิเคราะห์ความต้องการ สรรหาคัดเลือก ประเมินผล พัฒนา ฝึกอบรม ระบบเงินเดือนค่าจ้าง และแรงงานสัมพันธ์ การขาดแคลนพนักงานในการผลิต อุบัติเหตุในโรงงาน ความผิดพลาดของพนักงานในการทำงาน

(4) ด้านความต้องการ หรือ Demand Risk เป็นแหล่งความไม่แน่นอนที่เกิดจากกิจกรรมในโซ่อุปทานขาออกซึ่งเกิดจากลูกค้า เช่น การเปลี่ยนแปลงการสั่งซื้อ การเติมเต็มคำสั่งซื้อของลูกค้า ลูกค้าต้องการความยืดหยุ่นสูง ข้อกำหนดของลูกค้า ความน่าเชื่อถือของข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากลูกค้า รวมไปถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บ รวบรวม จัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ และบริการไปยังลูกค้า นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงกิจกรรมการให้บริการเพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับผลิตภัณฑ์ การบริการหลังการขาย และการชักจูงให้ลูกค้าซื้อผลิตภัณฑ์และบริการ

(5) ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก หรือ Environmental Risk เป็นแหล่งความไม่แน่นอนหรือความเสี่ยงที่เกิดจากภายนอกโซ่อุปทานและเป็นความไม่แน่นอนที่ยากต่อการพยากรณ์ เช่น ปัญหาการจราจรระหว่างขนส่ง ภัยพิบัติทางธรรมชาติ การก่อการร้าย สงคราม การประท้วง สถานะการตลาดและสภาพเศรษฐกิจกฎหมาย นโยบาย และข้อกำหนดของรัฐบาล ปัญหาด้านโลจิสติกส์การย้ายฐานการผลิตต้นทุนของกลุ่มแข่ง

อย่างไรก็ตามปัญหาที่สำคัญของผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์นอกจากเรื่องของมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ การไม่มีตลาด การไม่ทราบความต้องการของลูกค้า การขาดเงินทุน และวัตถุดิบไม่เพียงพอ ยังรวมถึงการไม่เข้าใจถึงแนวคิดการบริหารจัดการที่ดีเป็นต้น ซึ่งกลายเป็นความเสี่ยงที่สำคัญในระบบการจัดส่งสินค้า หรือความเสี่ยงในโซ่อุปทาน (Supply Chain Risk) ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานที่ผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ควรศึกษาและให้ความสำคัญ อย่างไรก็ตามหากไม่สามารถควบคุมหรือปรับให้กระบวนการกระจายสินค้าสามารถดำเนินการได้ ย่อมมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานเกิดขึ้นในกระบวนการกระจายสินค้าไปสู่ผู้บริโภค ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อให้เข้าใจถึงความเสี่ยงในโซ่อุปทานในแต่ละด้านและนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไข เพื่อลดความเสี่ยงที่เกิดขึ้นในโซ่อุปทานและเป็นการเสริมสร้างให้การดำเนินงานของผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถแข่งขันในตลาดได้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของกลุ่มผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่เกิดขึ้นในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามปัจจัยพื้นฐานของสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาว ประเภทผู้ประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต

1.3 สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภกระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภกระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภกระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1.5.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ ผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์หรือหัวหน้ากลุ่มหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่ขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการในปี 2555 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 752 คน (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย, 2555)

1.5.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของผู้วิจัยได้กำหนด ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) และตัวแปรตาม (Dependent Variable) ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1.5.2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ ปัจจัยพื้นฐานของสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ประกอบด้วย

1. ประเภทของผลิตภัณฑ์
2. ประเภทผู้ประกอบการ
3. ระยะเวลาการก่อตั้ง
4. ระดับดาว
5. วิธีการผลิต

1.5.2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความเสี่ยงในโซ่อุปทานแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ประกอบด้วย

1. ด้านวัตถุดิบ (Source Supply Risk)
2. ด้านกระบวนการผลิต (Process Risk)
3. ด้านวางแผนและควบคุม (Plan and Control Risk)
4. ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ (Demand Risk)
5. ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก (Environmental Risk)

1.5.3 ระยะเวลาในการวิจัย

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลอยู่ระหว่างเดือนมกราคม 2556 ถึงมีนาคม 2556

1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) หมายถึง สินค้าที่ทำการผลิตโดยการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่น ให้กลายเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ มีจุดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตนเองที่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่นของแต่ละจังหวัด โดยทำการผลิตสินค้าตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อส่งเสริมสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนเข้มแข็ง ฟึ่งตนเองได้ และให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างงานสร้างรายได้ ด้วยการนำทรัพยากรใน ท้องถิ่นมาพัฒนาเพิ่มมูลค่าเป็นผลิตภัณฑ์และบริการคุณภาพ เพื่อจำหน่ายในตลาดทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ

2. ประเภทของผลิตภัณฑ์ หมายถึง คุณลักษณะของผลิตภัณฑ์ สามารถแบ่งออกเป็น ประเภทใหญ่ๆ คือ (1) ผลิตภัณฑ์เพื่อการบริโภค (Consumer Product) (2) ผลิตภัณฑ์เพื่อการ อุตสาหกรรม (Industrial Product)

3. ประเภทผู้ประกอบการ หมายถึง จำนวนผู้ประกอบการที่ลงทะเบียนเป็น ผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

4. กลุ่มผู้ผลิตชุมชน หมายถึง กลุ่มคนที่รวมตัวกันเป็นกลุ่มในชุมชนผลิตสินค้าที่ แสดงความเป็นไทย หรือภูมิปัญญาไทย และสมาชิกในกลุ่มร่วมกันผลิตร่วมกันบริหารจัดการ และร่วมรับผลประโยชน์ เช่น กลุ่มผู้ผลิตชุมชนที่จดทะเบียนอย่างเป็นทางการ ได้แก่ สมาคม สหกรณ์มูลนิธิ และวิสาหกิจชุมชน กลุ่มผู้ผลิตชุมชนที่ไม่จดทะเบียนอย่างเป็นทางการ ได้แก่ กลุ่ม และชมรม

5. ผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว หมายถึง บุคคลใดบุคคลหนึ่งในชุมชนที่ผลิต สินค้าที่แสดงความเป็นไทย หรือภูมิปัญญาไทย และมีความเชื่อมโยงกับชุมชนในข้อใดข้อหนึ่ง ได้แก่ การที่ชุมชนมีส่วนร่วมในการผลิต หรือมีการจ้างแรงงานในชุมชน หรือมีการใช้วัตถุดิบ ในชุมชน หรือมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ หรือมีส่วนร่วมได้รับผลประโยชน์

6. ผู้ผลิตที่เป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ผู้ผลิต ผู้ประกอบการที่ จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล ได้แก่ บริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญ ซึ่งผลิตสินค้าที่แสดงความเป็น ไทยหรือภูมิปัญญาไทย และมีความเชื่อมโยงกับชุมชนในข้อใดข้อหนึ่ง ได้แก่ การที่ชุมชนมี ส่วนร่วมในการผลิต การจ้างแรงงานในชุมชน การใช้วัตถุดิบในชุมชน หรือมีส่วนร่วมในการ บริหารจัดการหรือมีส่วนร่วมได้รับผลประโยชน์ โดยมีสินทรัพย์ลงทุนไม่เกิน 10 ล้านบาท

7. ระยะเวลาการก่อตั้ง หมายถึง การระบุระยะเวลาตั้งแต่เริ่มต้นก่อตั้งสถาน ประกอบการเพื่อการผลิตสินค้าและบริการ

8. ระดับดาว หมายถึง การคัดสรรสุดยอดผลิตภัณฑ์ เพื่อการันตีคุณภาพของ ผลิตภัณฑ์และเพื่อเพิ่มพูนทักษะความรู้ในการพัฒนา และยกระดับมาตรฐานผลิตภัณฑ์ เป็นการ เปิดโอกาสขยายผลให้เกิดความเคลื่อนไหว และช่องทางด้านการตลาดของผลิตภัณฑ์ ซึ่ง

ผลิตภัณฑ์ต้องได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) โดยมีคณะกรรมการ
 อำนวยการ หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ หรือเรียกโดยย่อว่า กอ.นตผ เป็นผู้ประเมิน

9. **วิธีการผลิต** หมายถึง เป็นขั้นตอนที่ทำให้ปัจจัยนำเข้าที่ผ่านเข้ามามีการ
 เปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ได้แก่การนำทรัพยากรของสถานประกอบการ ที่ใช้ผลิตทั้งที่เป็น
 สินทรัพย์ที่มีตัวตน (Tangible Assets) เช่น วัตถุดิบ เครื่องจักร อุปกรณ์ และสินทรัพย์ที่ไม่มี
 ตัวตน (Intangible Assets) เช่น แรงงาน ระบบการจัดการ ข่าวสาร ทรัพยากรที่ใช้จะต้องมี
 คุณสมบัติและประโยชน์ใช้สอยที่เหมาะสม และมีต้นทุนการผลิตที่ต่ำ เพื่อให้สินค้า สำเร็จรูป
 สามารถแข่งขันทางด้านราคาได้ในท้องตลาด

10. **ภูมิปัญญาไทย** หมายถึง องค์ความรู้ ความสามารถ และทักษะของคนไทยอันเกิด
 จากการสั่งสมประสบการณ์ที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้ เลือกรร รุ่งแต่ง พัฒนา และถ่ายทอด
 สืบต่อกันมาเพื่อใช้แก้ปัญหา และพัฒนาวิถีชีวิตของคนไทยให้สมดุลกับสภาพแวดล้อม และ
 เหมาะสมกับยุคสมัย ภูมิปัญญาไทยมีลักษณะเป็นองค์รวม และมีคุณค่าทางวัฒนธรรมเกิดขึ้นใน
 วิถีชีวิตไทยซึ่งภูมิปัญญาท้องถิ่นอาจเป็นที่มาขององค์ความรู้ที่งอกงามขึ้นใหม่ที่จะช่วยในการ
 เรียนรู้การแก้ปัญหาการจัดการ และการปรับตัวในการดำเนินชีวิตของคนไทย

11. **ความเสี่ยง (Risk)** หมายถึง เหตุการณ์ การกระทำใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นภายใต้
 สถานการณ์ที่ไม่แน่นอน และจะส่งผลกระทบหรือสร้างความเสียหาย หรือความล้มเหลว หรือ
 ลดโอกาสที่จะบรรลุความสำเร็จต่อการบรรลุเป้าหมาย และวัตถุประสงค์ทั้งในระดับสถาน
 ประกอบการ ระดับหน่วยงาน และระดับบุคคลได้

12. **ความเสี่ยงด้านวัตถุดิบ (Supply Risk)** หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากกิจกรรมใน
 โซ่อุปทานขาเข้า ซึ่งเกิดจากปัญหาของผู้ส่งมอบ รวมถึงกิจกรรมในการจัดซื้อวัตถุดิบสำหรับ
 การผลิต การขนส่ง การจัดเก็บ และการแจกจ่ายวัตถุดิบสำหรับการผลิต

13. **ความเสี่ยงด้านกระบวนการผลิต (Process Risk)** หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจาก
 กระบวนการผลิต หรือการแปรรูปวัตถุดิบซึ่งเกิดความผิดพลาดในวิธีปฏิบัติงาน (Methodology)
 ความผิดพลาดของระบบการปฏิบัติงาน หรือความผิดพลาดจากการปฏิบัติงาน รวมถึงการพัฒนา
 เทคโนโลยีที่ช่วยในการเพิ่มคุณค่าให้กับสินค้าและบริการ

14. **ความเสี่ยงด้านวางแผนและควบคุม (Plan and Control Risk)** หมายถึง ความ
 เสี่ยงที่เกิดจากกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบบัญชี ระบบการเงิน การบริหารจัดการของสถาน
 ประกอบการ รวมถึงการบริหารทรัพยากรบุคคล ตั้งแต่วิเคราะห์ความต้องการ สรรหา คัดเลือก
 ประเมินผล พัฒนาฝึกอบรม ระบบเงินเดือน ค่าจ้าง และแรงงานสัมพันธ์

15. ความเสี่ยงด้านความต้องการ (Demand Risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากลูกค้ารวมไปถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บ รวบรวม จัดจำหน่ายสินค้าและบริการไปยังลูกค้า และยังครอบคลุมถึงกิจกรรมการให้บริการ เพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับสินค้าการบริการหลังการขาย และการชักจูงให้ลูกค้าซื้อสินค้าและบริการ

16. ความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก (Environmental Risk) หมายถึง ความเสี่ยงที่เกิดจากภายนอกโซ่อุปทานที่ยากต่อการพยากรณ์ หรือไม่สามารถควบคุมได้ ส่งผลกระทบต่อ การปฏิบัติตามแผนกลยุทธ์เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

17. ความเสี่ยงการบริหารความเสี่ยง (Risk Management) หมายถึง การบริหาร ปัจจัย และควบคุมกิจกรรม รวมทั้งกระบวนการ การดำเนินงานต่างๆ โดยลดมูลเหตุแต่ละ โอกาสที่สถานประกอบการจะเกิดความเสียหาย เพื่อให้ระดับและขนาดของความเสียหายที่จะ เกิดขึ้นในอนาคต อยู่ในระดับที่สถานประกอบการยอมรับได้ ประเมินได้ ควบคุม และ ตรวจสอบได้อย่างมีระบบ โดยคำนึงถึงการบรรลุเป้าหมายของสถานประกอบการเป็นสำคัญ

18. โซ่อุปทาน (Supply Chain) หมายถึง การใช้ระบบของหน่วยงาน คน เทคโนโลยี กิจกรรม ข้อมูลข่าวสาร และทรัพยากร มาประยุกต์เข้าด้วยกัน เพื่อการเคลื่อนย้ายสินค้า หรือ บริการ จากผู้จัดหาไปยังลูกค้า กิจกรรมของห่วงโซ่อุปทานจะแปรสภาพทรัพยากรธรรมชาติ วัตถุดิบ และวัสดุอื่นๆ ให้กลายเป็นสินค้าสำเร็จแล้วส่งไปจนถึงลูกค้าคนสุดท้าย (ผู้บริโภค หรือ End Customer) ในเชิงปรัชญาของโซ่อุปทานนั้น วัสดุที่ถูกใช้แล้วอาจจะถูกนำกลับมาใช้ใหม่ที่ จุดไหนของห่วงโซ่อุปทานก็ได้ ถ้าวัสดุนั้นเป็นวัสดุที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ (Recyclable Materials) โซ่อุปทานมีความเกี่ยวข้องกับห่วงโซ่คุณค่า

19. โซ่คุณค่า (Value Chain) หมายถึง กิจกรรมที่มีความสัมพันธ์ และเชื่อมโยงกัน เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับธุรกิจทั้งภายใน และภายนอกสถานประกอบการ ประกอบด้วย 9 กิจกรรม คือ การนำวัตถุดิบเข้า การผลิต การส่งผลิตภัณฑ์ออก การตลาด และการขาย การ ให้บริการ ซึ่งเป็นกิจกรรมหลักของสถานประกอบการ สำหรับโครงสร้างพื้นฐานของบริษัท การจัดการทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาเทคโนโลยี และการจัดซื้อจัดหา เป็นกิจกรรมสนับสนุน ของสถานประกอบการ โดยกิจกรรมเหล่านี้ถูกนำมาเชื่อมโยงกันเพื่อสร้างคุณค่าจากวัตถุดิบไป ยังผู้ผลิต และผ่านไปยังผู้บริโภคคนสุดท้าย และมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับลูกค้าของสถาน ประกอบการ

20. SMEs (Small and Medium Enterprise) วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามที่ปรากฏในพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 กิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการ และกิจการค้าส่ง และ

ค้าปลีกหรือกิจการอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศกิจการผลิตสินค้า หมายความว่าความครอบคลุมถึงการ เอกสารเป็นเอกสารหลวงวินวิสาห์รับการแข่งงานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตที่เป็นลักษณะของการประกอบการอุตสาหกรรมทุกประเภทโดยความหมายที่เป็นสากลของการผลิตก็คือการเปลี่ยนรูปวัตถุดิบให้เป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ด้วยเครื่องจักรกล หรือเคมีภัณฑ์ โดยไม่คำนึงว่างานนั้นทำโดยเครื่องจักร หรือด้วยมือ ทั้งนี้กิจการผลิตสินค้าในที่นี้รวมถึงการแปรรูปผลิตผลการเกษตรอย่างง่ายที่มีลักษณะเป็นการอุตสาหกรรมการผลิตที่มีลักษณะเป็นวิสาหกิจชุมชนและการผลิตที่เป็นการประกอบการอุตสาหกรรมในครัวเรือนด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากปัญหาที่ได้กล่าวมาในบทที่หนึ่ง ผู้วิจัยจึงมีความคิดที่จะนำแนวคิดด้านการจัดการโซ่อุปทานเข้ามาปรับใช้ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานสำหรับสถานประกอบการของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยแนวคิดการบริหารธุรกิจในปัจจุบัน ได้มีการพัฒนาบทบาทเพื่อการปรับปรุงประสิทธิภาพของสถานประกอบการซึ่งแนวคิดที่มีการกล่าวถึงอย่างแพร่หลายคือ การจัดการโลจิสติกส์ (Logistics) และโซ่อุปทาน (Supply Chain) โดยแนวคิดดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระจายสินค้า (Physical Distribution) เป็นการจัดการการขนย้ายวัตถุดิบ และสินค้าสำเร็จรูปที่ผ่านกระบวนการผลิตมาเก็บรักษาไว้ในคลังสินค้า เพื่อทำการขนส่งสินค้าไปยังลูกค้า (ทวิศักดิ์ เทพพิทักษ์. 2548)

ในงานวิจัยนี้จะเป็นการวิเคราะห์ความเสี่ยงในโซ่อุปทานในเบื้องต้น รวมถึงปัญหาที่เกิดขึ้น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาจากเอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อทำความเข้าใจ และเป็น การกำหนดขอบเขตของการศึกษา ซึ่งแบ่งออกตามลำดับดังนี้

- 2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการห่วงโซ่อุปทาน
- 2.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ โครงการกลุ่มหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์
- 2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการโซ่อุปทาน

ความต้องการของลูกค้ามีความหลากหลาย และมีความไม่แน่นอน (Uncertainty) มากขึ้นส่งผลให้กระบวนการของธุรกิจ (Business Processes) ตลอดจนการสรรหากลยุทธ์ในการแข่งขันทางธุรกิจ (Business Strategy) เพื่อเอาชนะคู่แข่ง และตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้ได้ตามที่ลูกค้าต้องการมากที่สุด มีความซับซ้อนมากขึ้น และเป้าหมายที่สำคัญที่สุดของการทำธุรกิจคือ การพยายามสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้าคู่ขาย เพื่อความสำเร็จร่วมกันในระยะยาว ทำให้มุมมองของการบริหารจัดการธุรกิจมีความแตกต่างออกไป กล่าวคือการบริหารจัดการธุรกิจจะต้องคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้มีส่วนร่วมในธุรกิจทั้งหมด

โดยส่วนของโซ่อุปทาน คือ ผู้ขายวัตถุดิบ ผู้ผลิต และลูกค้า และส่วนของกระบวนการโลจิสติกส์ คือ กระบวนการเคลื่อนย้าย (Movement หรือ Transport) กระบวนการจัดเก็บ (Storage) กระบวนการรวบรวม (Consolidation) และกระบวนการกระจาย (Distribution) ทั้งส่วนที่เป็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุดิบ และผลิตภัณฑ์มายังจุดต่างๆ ที่มีความต้องการใช้วัตถุดิบ หรือผลิตภัณฑ์นั้นๆ จากต้นน้ำลงมา ยังกลางน้ำ และต่อไปยังปลายน้ำ กระบวนการทั้งหมดจะมีประสิทธิภาพมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับว่าธุรกิจ หรืออุตสาหกรรมนั้นๆ มีการจัดการ (Management) กระบวนการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากหรือน้อยเพียงใด ซึ่งท้ายสุดจะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการตอบสนองความต้องการของลูกค้า รวมทั้งการสร้างภาพพจน์ให้กับลูกค้า

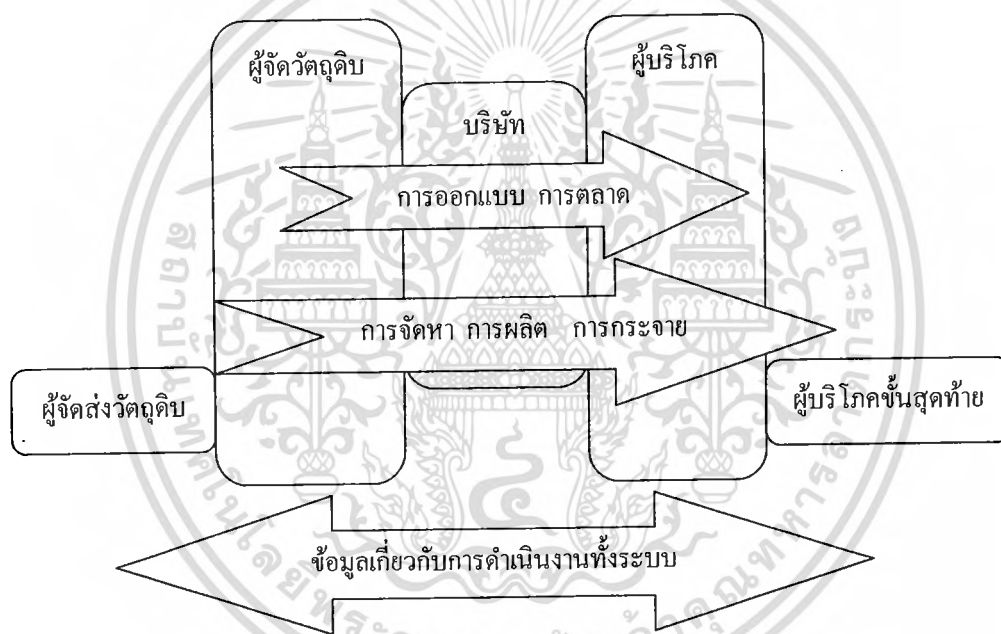
Porter ปรมาจารย์ด้านการจัดการเชิงกลยุทธ์ (Strategic Management) ระดับโลกได้นำเสนอเรื่องดังกล่าวไว้ในหนังสือ Competitive Advantage: Creating and Sustaining Superior Performance (1985) ว่าการที่ธุรกิจจะได้เปรียบหรือเสียเปรียบการแข่งขันนั้นขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราทำกิจกรรมต่างๆ ของธุรกิจในองค์กรได้ดีกว่า หรือแตกต่างกว่าคู่แข่งอย่างไร ดังนั้นการที่จะเข้าใจและกำหนดกลยุทธ์เพื่อให้เกิดการได้เปรียบคู่แข่งจะต้องมององค์กรเป็นภาพรวมของกิจกรรมทั้งหมด ซึ่งมาร้อยเรียงกัน โดยเรียกกิจกรรมที่ส่งงานต่อๆ กันนี้ว่า “ห่วงโซ่คุณค่า (The Value Chain)”

การให้ความสำคัญกับการจัดการ โลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทาน ย่อมได้เปรียบกว่าธุรกิจหรืออุตสาหกรรมที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าว เพราะการทำธุรกิจให้ประสบความสำเร็จในปัจจุบันไม่ได้แข่งกันที่ใครมีเงินทุนมากกว่ากัน แต่จะแข่งกันที่ใครมีพันธมิตรทางการค้า หรือคู่ค้าคู่ขายที่ดีกว่ากัน ซึ่งสิ่งสำคัญในการจัดการ โลจิสติกส์และห่วงโซ่อุปทานให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ และเกิดประสิทธิภาพ รวมทั้งประสิทธิผลนั้นก็คือ ความร่วมมือร่วมใจกัน (Collaboration) ของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในสถานประกอบการ และระหว่างสถานประกอบการนั่นเอง (ยศนันท์ สุภพิบูลย์กุล, 2554)

ในภาคธุรกิจอุตสาหกรรม และภาคธุรกิจที่ใช้อุตสาหกรรม จำเป็นต้องมีการเคลื่อนย้ายผลิตภัณฑ์จากสถานที่ที่เป็นแหล่งผลิต และสถานที่ที่เป็นแหล่งบริโภค เว้นแต่ชุมชนที่ล้าหลังที่ยังใช้ระบบการผลิตเพียงเพื่อยังชีพในครอบครัวเท่านั้น การแลกเปลี่ยนจะเกิดขึ้นเมื่อมีความไม่สมดุลกันระหว่างปริมาณ ประเภท และเงื่อนไขเวลาของความเพียงพอ และความต้องการผลิตภัณฑ์หากจำนวนบุคคล หรือสถานประกอบการในชุมชนมีปริมาณผลิตภัณฑ์มากเกินไปความต้องการ ในขณะที่บุคคล หรือสถานประกอบการในชุมชนอื่นยังมีความต้องการที่จะบริโภคผลิตภัณฑ์นั้นอยู่ก็จะก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนขึ้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนาช่องทางกระจายผลิตภัณฑ์ เพื่อเชื่อมโยงระหว่างผู้ผลิตกับผู้บริโภค โดยการเชื่อมต่อของกิจการต่างๆ ที่เริ่มตั้งแต่การจัดส่งผลิตภัณฑ์ที่ผลิตเสร็จ ไปยังตลาดสามารถเรียกชื่อได้ว่า “โซ่อุปทาน (Supply Chain)” (กมลชนก สุทธิวาทพุดิ และคณะ, 2547)

การจัดการโซ่อุปทาน (Supply Chain Management SCM) หมายถึง การบูรณาการของกระบวนการทางธุรกิจที่เริ่มต้นจากผู้บริโภคขั้นสุดท้ายผ่านไปยังกระทั่งถึงผู้จัดจำหน่ายขั้นแรกสุดที่ทำหน้าที่จัดหาสินค้า บริการ และสารสนเทศ เพื่อเพิ่มมูลค่าให้แก่ผู้บริโภค กมลชนก สุทธิวาทพุดิ และคณะ (2547) โซ่อุปทานที่ดีนั้นจะช่วยให้องค์กรเกิดความสามารถในการแข่งขัน โดยการเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารเข้าด้วยกันทั้งในด้านของการลดต้นทุน การปรับปรุงกระบวนการทำงาน และการเพิ่มระดับความพึงพอใจของลูกค้า ด้วยความร่วมมือกันของผู้ผลิต ผู้ส่งมอบ ผู้จำหน่าย ไปจนถึงผู้บริโภคขั้นสุดท้าย ทำให้เกิดการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการตอบสนองความต้องการของลูกค้า การประสานงาน รวมถึงกระบวนการทางธุรกิจที่ครอบคลุมจากผู้จัดส่งวัตถุดิบ ผ่านระบบธุรกิจอุตสาหกรรมไปสู่ผู้บริโภคขั้นสุดท้าย ซึ่งมีการส่งผ่านผลิตภัณฑ์ การบริการ และข้อมูลสารสนเทศควบคู่กันไป อันเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มในตัวผลิตภัณฑ์และนำเสนอสิ่งเหล่านี้สู่ผู้บริโภคขั้นสุดท้าย การจัดการโซ่อุปทานจะสอดคล้องกับการบริหารระบบโลจิสติกส์ คือ อาศัยหลักการสื่อสารและดำเนินงานที่ประสานกัน เพื่อที่จะดำเนินกิจกรรมการจัดการเคลื่อนที่ของวัตถุดิบให้ถูกที่ถูกลงเวลา เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับผลิตภัณฑ์ในแต่ละขั้นตอนที่ผลิตภัณฑ์เคลื่อนผ่านไปโดยมีต้นทุนที่เหมาะสม ดังภาพที่ 2.1 (ทวิศักดิ์ เทพพิทักษ์, 2548)

ภาพที่ 2.1 องค์ประกอบ โดยรวมของการจัดการโซ่อุปทาน

ที่มา : ทวิศักดิ์ เทพพิทักษ์ (2548)

สาระสำคัญพื้นฐานของการจัดการโซ่อุปทาน บุญชัย สุทธิแหม่ม (2545) ได้กล่าวถึงสาระพื้นฐานของการจัดการโซ่อุปทานไว้ดังนี้

1. จะต้องมองทุกหน่วยงานในโซ่อุปทานเป็นเสมือนหน่วยเดียวกัน
2. จะต้องเป็นการตัดสินใจแบบมีกลยุทธ์
3. จะต้องมองว่าสินค้าคงคลังเป็นเสมือนแหล่งสุดท้ายที่ใช้ในการแก้ไขความไม่สมดุล

ระหว่างหน่วยงานต่างๆในโซ่อุปทาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ต้องยอมรับว่าการรวมระบบเข้าด้วยกันในโซ่อุปทานนั้นเป็นอะไรที่มากกว่าการติดต่อสัมพันธ์ทางธุรกิจกันแบบผิวเผิน

2. ควรเปลี่ยนแปลงรูปแบบการทำงานจากการทำงานตามหน้าที่ ไปเป็นการทำงานตามกระบวนการ

กิจกรรมหลักของโซ่อุปทาน ได้แก่

1. การจัดหา (Procurement) เป็นการจัดหาวัตถุดิบหรือวัสดุเพื่อป้อนเข้าไปยังจุดต่างๆในสายของโซ่อุปทาน

2. การขนส่ง (Transportation) เป็นกิจกรรมที่เพิ่มคุณค่าของผลิตภัณฑ์ในแง่ของการย้ายสถานที่ หากผลิตภัณฑ์ถูกขายอยู่ที่หน้าสถานที่ผลิตอาจจะไม่มีลูกค้ามาซื้อเลยก็ได้ อีกประการหนึ่งก็คือ หากการขนส่งที่ไม่ดี สินค้าอาจจะได้รับความเสียหายระหว่างทาง จะเห็นว่าการขนส่งก็มีผลต่อดัชนีทุนโดยตรง

3. การจัดเก็บ (Warehousing) เป็นกิจกรรมที่มีได้เพิ่มคุณค่าให้กับตัวผลิตภัณฑ์ แต่ก็ เป็นกิจกรรมที่ต้องมีเพื่อรองรับกับความต้องการของลูกค้าที่ไม่คงที่ รวมทั้งประโยชน์ในด้านการประหยัดเมื่อมีการผลิตของจำนวนมากในแต่ละครั้ง หรือผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรที่มีปริมาณ วัตถุดิบที่ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับฤดูกาลและสภาพลม ฟ้า อากาศ

4. การกระจายสินค้า (Distribution) เป็นกิจกรรมที่ช่วยกระจายสินค้าจากจุดจัดเก็บส่งต่อไปยังร้านค้าปลีกหรือซูเปอร์มาร์เก็ต

2.2 โครงการกลุ่มหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ หรือเรียกสั้นๆว่า โอทอป (OTOP) นั้น มีการริเริ่มขึ้นในสมัยที่พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร เป็นนายกรัฐมนตรี โดยเป็นโครงการที่รัฐบาลส่งเสริมให้ชาวบ้านในแต่ละตำบลสร้างอาชีพในการผลิตผลิตภัณฑ์เพื่อออกจำหน่าย โดยสร้างผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลิตภัณฑ์ประจำตำบลนั้นๆ โดยการแถลงนโยบายต่อรัฐสภาว่าจะจัดให้มีโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อให้แต่ละชุมชนได้ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ โดยรัฐพร้อมที่เข้าช่วยเหลือในด้านความรู้สมัยใหม่ และการบริหารจัดการเพื่อเชื่อมโยงผลิตภัณฑ์จากชุมชนสู่ตลาดทั้งในประเทศ และต่างประเทศ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนกระบวนการพัฒนาท้องถิ่น สร้างชุมชนให้เข้มแข็ง พึ่งตนเองได้ ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างรายได้ด้วยการนำทรัพยากรภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพ มีจุดเด่น และมูลค่าเพิ่ม เป็นที่ต้องการของตลาดทั้งใน และต่างประเทศ โดยได้มีการกำหนดระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยคณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ พ.ศ. 2544 ประกาศ ณ วันที่ 7 กันยายน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2544 ชุศักดิ์ เศษเกรียงไกรกุล และนิทัศน์ คณะวรรณ (2545) ได้มีการกำหนดให้มีคณะกรรมการ อำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติหรือเรียกโดยย่อว่า กอ.นตผ ซึ่ง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ได้มอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรี นายปองพล อดิเรกสาร เป็นประธานกรรมการ และให้ คณะกรรมการ กอ.นตผ มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย ยุทธศาสตร์ และแผนแม่บทการ ดำเนินงาน “หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์” กำหนดมาตรฐานและหลักเกณฑ์การคัดเลือก และขึ้นบัญชี ผลิตภัณฑ์ดีเด่นของตำบล รวมทั้งสนับสนุนให้การดำเนินงานเป็นไปตามนโยบายยุทธศาสตร์ และ แผนแม่บทได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2.1 ปรัชญาโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

“หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์” เป็นแนวทางประการหนึ่งที่จะสร้างความเจริญแก่ชุมชนให้ สามารถยกระดับฐานะความเป็นอยู่ของคนในชุมชนให้ดีขึ้น โดยการผลิตหรือจัดการทรัพยากรที่มี อยู่ในท้องถิ่น ให้กลายเป็นสินค้าที่มีคุณภาพ มีจุดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของตนเองที่สอดคล้องกับ วัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น สามารถจำหน่ายในตลาดทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ โดยมี หลักการพื้นฐาน 3 ประการ คือ (กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย, 2545)

1. ภูมิปัญญาท้องถิ่นสู่สากล (Local Yet Global)
2. พึ่งตนเองและคิดอย่างสร้างสรรค์ (Self-Reliance-Creativity)
3. การสร้างทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development)

ผลิตภัณฑ์ไม่ได้หมายถึง ตัวผลิตภัณฑ์เพียงอย่างเดียว แต่เป็นกระบวนการทางความคิด รวมถึงการ บริการ การดูแลการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การรักษาภูมิปัญญาไทยการ ท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี การต่อยอดภูมิปัญญาท้องถิ่น การแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อให้ กลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ มีจุดเด่น จุดขายที่รู้จักกันแพร่หลายไปทั่วประเทศและทั่วโลก

2.2.2 วัตถุประสงค์ของโครงการหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์

จากนโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงต่อรัฐสภา และตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วย คณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ พ.ศ. 2544 การดำเนินงานตาม โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มีวัตถุประสงค์เพื่อ (กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย, 2545)

1. สร้างงาน สร้างรายได้ แก่ชุมชน
2. สร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ให้สามารถคิดเอง ทำเอง ในการพัฒนาท้องถิ่น
3. ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น
4. ส่งเสริมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของชุมชน

ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยสอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น

ในภาพที่ 2.2 จะแสดงให้เห็นถึงแนวทางการพัฒนาโดยประชาชนมีส่วนร่วม

ภาพที่ 2.2 แนวทางการพัฒนาโดยประชาชนมีส่วนร่วม

ที่มา : กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย (2545)

2.2.3 หลักการและเหตุผลของโครงการ

เพื่อให้ประชาชนของประเทศมีงานทำ สร้างรายได้เพิ่ม สร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ส่งเสริมภูมิปัญญาของท้องถิ่น และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จึงได้มีการจัดให้มีโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยมีหลักการและเหตุผลของโครงการดังนี้ (กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. 2545)

1. การให้การสนับสนุน (Support) มากกว่าการให้เงินช่วยเหลือ (Subsidy) โดยหลักการของขบวนการนี้ ไม่เน้นที่การให้เงินสนับสนุนแก่ท้องถิ่น เพราะมันจะไปทำลายความสามารถในการพึ่งตนเอง ซึ่งรัฐบาลจะให้เพียงการสนับสนุนแก่ชุมชนต่างๆ ด้านเทคนิค เพื่อที่จะพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตลอดจนการช่วยเหลือในด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์ และด้านการตลาดท้องถิ่นจะได้รับช่วยเหลือ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์อย่างเต็มที่ เช่น จากศูนย์วิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และแนะแนวทางการเกษตรและประมง (Agricultural and Marine Product Processing Research and Guidance Center) โดยมีนโยบายหลัก 3 ประการ

1.1 มาตรฐานผลิตภัณฑ์คุณภาพระดับโลก โดยผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นต้องมีคุณภาพได้มาตรฐาน มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องสอดคล้องกับวัฒนธรรม และมีจุดเด่นเฉพาะเป็นที่ยอมรับของตลาดทั้งภายในและต่างประเทศ

1.2 มีเอกลักษณ์เป็นที่ลือชื่อเพียงหนึ่งเดียว จะต้องมีกระบวนการความคิดในการคิดค้นและพัฒนาผลิตภัณฑ์เพื่อให้ได้สิ่งที่ดีที่สุดเท่าที่จะช่วยกันทำได้ โดยการคำนึงถึงการรื้อฟื้นวัฒนธรรมประเพณีในแต่ละท้องถิ่นให้สอดคล้องกันอย่างเหมาะสมไม่ซ้ำใคร และเป็นเอกลักษณ์เฉพาะหมู่บ้านหรือตำบลให้เป็นที่ยอมรับทั่วไป

1.3 พัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการปรับปรุงเทคโนโลยี ด้วยการสร้างบุคคลที่มีความคิดกว้างไกลมีความรู้ความสามารถให้เกิดขึ้นในสังคม มีการวางแผนการตลาดมุ่งเน้นการผลิตและบริการโดยคำนึงถึงผู้บริโภคเป็นหลัก

2. กิจกรรมหลัก

2.1 ขยายผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นไปยังตลาด โดยผลิตภัณฑ์ที่ผลิตต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น เพื่อเป็นการอนุรักษ์และเป็นจุดเด่นของท้องถิ่น รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพเพื่อขยายตลาดออกสู่เครือข่ายท้องถิ่น ระดับจังหวัด และระดับโลก

2.2 ผลิตและคิดค้นขึ้นเองในท้องถิ่น โดยอาศัยความรู้ความสามารถของคนในชุมชนให้ความร่วมมือกันรับผิดชอบ โดยมีหน่วยงานของจังหวัด กระทรวง กรม เป็นผู้คอยให้คำแนะนำและคอยให้การสนับสนุนในด้านของเทคโนโลยีและการคิดค้นอุปกรณ์หรือเครื่องมือต่างๆ

2.3 การสร้างบุคลากรที่มีคุณภาพของท้องถิ่น ในท้องถิ่นนั้นๆต้องมีการเลือกเฟ้นบุคลากรที่มีความรู้ สามารถมองเห็นไกล สามารถวางแผนในระยะยาว เป็นที่ยอมรับของคนในท้องถิ่น แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อช่วยกันแก้ปัญหาและพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่ได้ผลิตขึ้น

2.2.4 การจัดการด้านการตลาด

แนวทางสำหรับการจัดการด้านการตลาดมีดังนี้ กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย (2545)

1. ตลาดผสมผสาน (One Tambon One Product Bazaar-Interaction Market)
2. บริษัท หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (One Tambon One Product Inc.)
3. การจัดการแสดงสินค้า (One Tambon One Product Movement Product Exhibition)
4. การจัดงานมหกรรมเทศกาล (One Tambon One Product Festival)
5. ร้านค้าในเมืองตนเอง (Home Town Shop)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6. ร้านทดสอบตลาด (One Tambon One Product Antenna Shop)

7. การทำ Homepage สำหรับสินค้าของชุมชนผ่าน Thaitambon.com

8. เชื่อมสัมพันธ์ชุมชนสหกรณ์ และกลุ่มเกษตรกร ผ่านเครือข่ายสารสนเทศเพื่อ

การค้าต่างตอบแทน (Counter Balance)

2.2.5 การจัดประเภทของสินค้า

คณะอำนวยการโครงการการค้าสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทยได้ทำการจัดประเภทของผลิตภัณฑ์ออกเป็น 6 กลุ่มด้วยกันดังนี้คือ คณะอำนวยการโครงการการค้าสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย (2546)

1. ประเภทอาหาร หมายถึง ผลผลิตทางการเกษตรที่บริโภคสด เช่น พืชผัก ผลไม้ และผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูป ทั้งอาหารแปรรูปที่พร้อมบริโภค หรืออาหารแปรรูปกึ่งสำเร็จรูป รวมถึงอาหารแปรรูปที่ใช้เป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมต่อเนื่อง เช่น น้ำพริก พริกแห้ง
2. ประเภทเครื่องดื่มน้ำ หมายถึง ผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ เช่น สุรา แซ่ สุรากลั่น และไม่มีแอลกอฮอล์ รวมถึงผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องดื่มที่พร้อมดื่ม ผลิตภัณฑ์ประเภทชาละลาย และผลิตภัณฑ์ประเภทชง เช่น น้ำผลไม้ น้ำสมุนไพร จิงผงสำเร็จรูป ชาใบหม่อน
3. ประเภทผ้า เครื่องแต่งกาย หมายถึง ผ้าทอและผ้าถักจากเส้นใยธรรมชาติ หรือเส้นใยธรรมชาติผสมเส้นใยสังเคราะห์ เช่น ผ้าแพรวา ผ้าถักโครเชต์ ผลิตภัณฑ์ประเภทเสื้อผ้าเครื่องประดับตกแต่งร่างกายจากวัสดุทุกประเภท เช่น ผ้าพันคอ หมวก กระเป๋า เข็มขัด สร้อยคอ ต่างหู รองเท้า เป็นต้น
4. ประเภทเครื่องใช้ และเครื่องประดับตกแต่ง หมายถึง ผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องเรือน เครื่องตกแต่งบ้าน เครื่องใช้สำนักงาน เครื่องใช้สอยต่างๆ รวมทั้งผลิตภัณฑ์ในกลุ่มจักสาน ถักสาน ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการใช้สอย เช่น ดอกไม้ประดิษฐ์ โต๊ะ เก้าอี้
5. ประเภทศิลปะประติมากรรมและของที่ระลึก หมายถึง สิ่งประดิษฐ์ที่สะท้อนวิถีชีวิต ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรม
6. ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา หมายถึง ผลผลิตจากธรรมชาติที่ไม่ใช่เพื่อการบริโภคและการรักษาโรค เช่น เครื่องสำอางสมุนไพร สบู่สมุนไพร แชมพูสมุนไพร น้ำมันหอมระเหย

นอกจากนี้ทางคณะกรรมการอำนวยการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แห่งชาติ ได้จัดให้มีการคัดสรรสินค้าจากสุดยอดของจังหวัด ภาค และประเทศ โดยมุ่งหวังเพื่อที่จะทำการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้นำออกสู่ตลาดมากยิ่งขึ้น จากภายในแหล่งชุมชนผู้ผลิต ไปสู่ภูมิภาคใกล้เคียง ไปสู่ประเทศเพื่อนบ้าน และพัฒนาไปสู่ตลาดโลก เมื่อสินค้าได้มีการพัฒนาไปถึงขั้นของการสร้างตราผลิตภัณฑ์ หรือเครื่องหมายการค้า และผลิตภัณฑ์ได้มาตรฐานระดับโลก จากแนวคิดดังกล่าวทางภาครัฐจึงได้มีการกำหนดแนวทางในการคัดสรรผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ขึ้น โดยได้จัดทำเป็นคู่มือเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักเกณฑ์การคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย (OTOP Product Champion) เพื่อให้คณะกรรมการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์นำไปใช้ในการคัดสรรผลิตภัณฑ์ในแต่ละตำบล เพื่อนำเสนอไปสู่อำเภอจังหวัด และการคัดสรรในระดับภูมิภาค เพื่อนำไปสู่การคัดสรรเป็นผลิตภัณฑ์สุดยอด เพื่อสนับสนุนไปสู่ตลาดในระดับโลกต่อไป โดยเกณฑ์ในการคัดสรรเพื่อวัดศักยภาพของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ดังกล่าวนี้ ทางหน่วยงานของภาครัฐได้มีการพิจารณาในหลายๆ ด้าน ได้แก่

1. ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ เช่น ชื่อกลุ่ม จำนวนสมาชิกกลุ่ม ประเภทของผลิตภัณฑ์ สถานที่ตั้ง สถานะของกลุ่ม และจำนวนแรงงานคณะกรรมการโครงการคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย (2546)

2. หลักเกณฑ์ทั่วไป 5 ด้านประกอบด้วย

(1) ด้านผลิตภัณฑ์ ได้แก่ แหล่งที่มาของวัตถุดิบ การขยายแรงงานกำลังการผลิต ช่วงระยะเวลาในการผลิต กำลังการผลิต การรักษาสีเงาผิวสัมผัสในกระบวนการผลิต ศักยภาพในการผลิตจำนวนมากเพื่อจำหน่าย

(2) ด้านการตลาด ได้แก่ แหล่งจำหน่ายหลักของผลิตภัณฑ์ รายได้ในการจัดจำหน่าย ผลิตภัณฑ์เทียบกับปีที่ผ่านมา ความต่อเนื่องของตลาด รูปแบบของบรรจุภัณฑ์ เครื่องหมาย และฉลาก ช่องทางการจำหน่าย การสร้างแรงจูงใจ และความพึงพอใจให้แก่ลูกค้า

(3) ด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ ได้แก่ การพัฒนารูปแบบ และสีสันทนของผลิตภัณฑ์ โดยดูจากการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ในรอบ 1 ปี ทั้งด้านคุณภาพของสินค้า และการพัฒนาบรรจุภัณฑ์

(4) ด้านเรื่องราว หรือตำนานของผลิตภัณฑ์ ได้แก่ เรื่องราวของตัวผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น และเอกลักษณ์ของท้องถิ่น

(5) ด้านความเข้มแข็งของชุมชน ได้แก่ ระยะเวลาในการจัดตั้งกลุ่ม กองทุนของกลุ่ม การบริหารจัดการองค์กร และกลุ่ม

3. หลักเกณฑ์เฉพาะกลุ่มผลิตภัณฑ์ เช่น ประเภทอาหาร ประเภทเครื่องคั้ม ประเภทเครื่องใช้ และเครื่องประดับตกแต่ง ประเภทศิลปประติมากรรม และของที่ระลึก ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา

ผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการคัดสรรดังกล่าวจะนำมาจัดระดับตามลำดับคะแนนดังนี้คณะกรรมการโครงการคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย (2546)

ระดับ 5 ดาว ได้คะแนนตั้งแต่ 90 คะแนนขึ้นไป

ระดับ 4 ดาว ได้คะแนนตั้งแต่ 70-89 คะแนน

ระดับ 3 ดาว ได้คะแนนตั้งแต่ 50-69 คะแนน

ระดับ 2 ดาว ได้คะแนนตั้งแต่ 30-49 คะแนน

ระดับ 1 ดาว ได้คะแนนตั้งแต่ 1-29 คะแนน

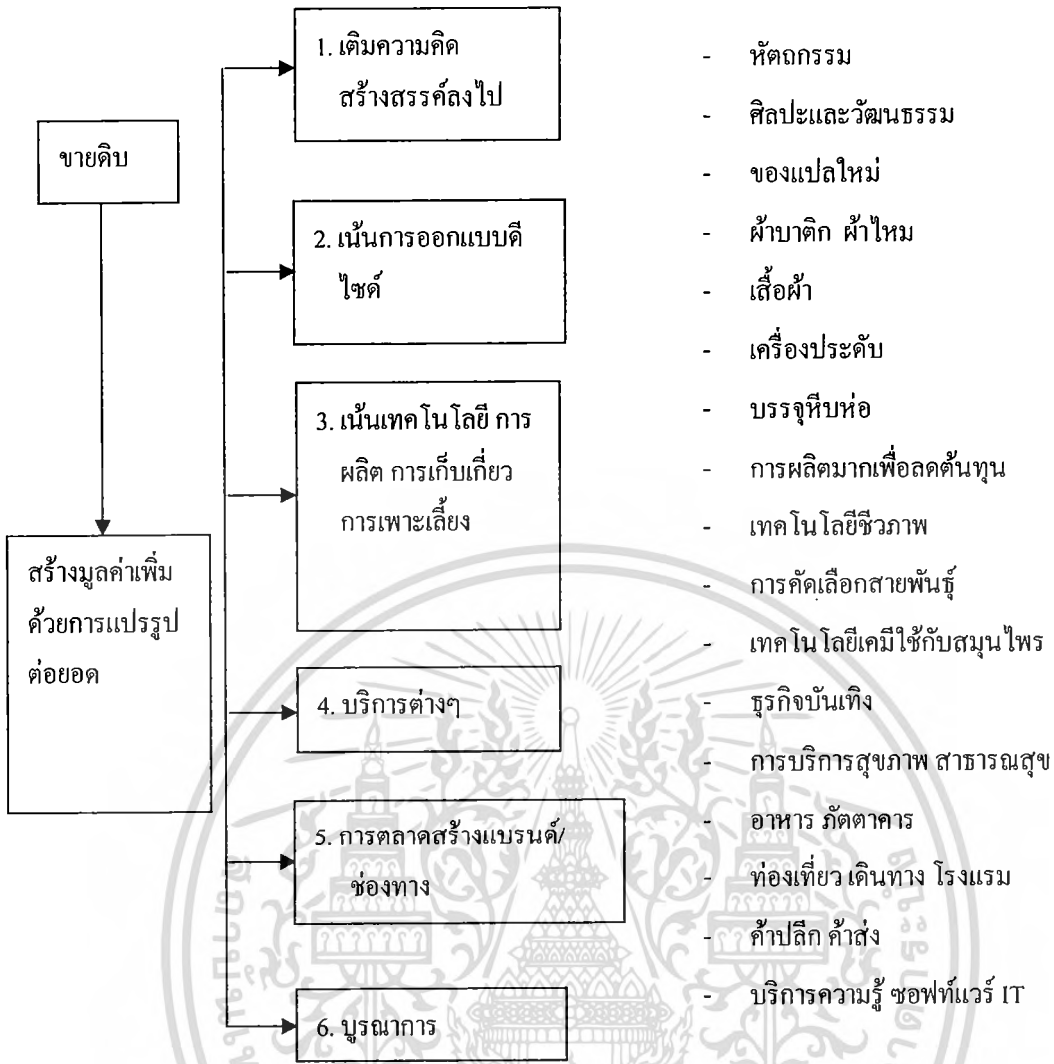
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลังจากนั้นจึงนำผลการคัดสรรผลิตภัณฑ์ดังกล่าวส่งต่อให้มีการประกวด และจัดงานในระดับประเทศ เพื่อคัดสรรสุดยอด หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย โดยใช้เกณฑ์การคัดสรรพิจารณาถึงความต้องการของตลาด ซึ่งการจัดระดับผลิตภัณฑ์ในระดับประเทศแบ่งออกเป็น 4 ระดับได้แก่ (คณะกรรมการโครงการการคัดสรรสุดยอด หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย. 2546)

1. ระดับ A เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีความสามารถในการส่งออกได้ทันที
2. ระดับ B เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีศักยภาพสูง เป็นที่ยอมรับระดับประเทศ และสามารถพัฒนาสู่สากลได้ โดยภาครัฐให้การสนับสนุน
3. ระดับ C เป็นผลิตภัณฑ์ระดับกลาง ที่สามารถพัฒนาสู่ระดับ B ได้ด้วยการปรับปรุงแก้ไขจุดอ่อนข้อจำกัดต่างๆ ของผลิตภัณฑ์ โดยภาครัฐให้การสนับสนุน
4. ระดับ D เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีศักยภาพต่ำ มีแนวทางในการพัฒนา 2 แนวทาง คือ
 - D1 เป็นผลิตภัณฑ์ที่สามารถพัฒนาสู่ระดับ C โดยภาครัฐให้การสนับสนุน และมีการประเมินศักยภาพเป็นระยะ
 - D2 เป็นผลิตภัณฑ์ที่ไม่สามารถพัฒนาสู่ระดับ C ได้ เนื่องจากมีจุดอ่อนมาก และยากต่อการพัฒนา ภาครัฐอาจจะยกเลิกการส่งเสริมผลิตภัณฑ์นั้น

2.2.6 แนวทางการพัฒนา

จากจุดเริ่มต้นได้มีการแนะนำให้ชุมชนพยายามปรับปรุงผลิตภัณฑ์ให้มีความโดดเด่นและแตกต่างจากคู่แข่งขั้นในตลาด ซึ่งธุรกิจใดๆ ที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มขึ้นได้ จะสามารถขายผลิตภัณฑ์ได้ในราคาที่สูงขึ้น หรือขายได้มากขึ้น ดังนั้นภาครัฐจึงได้มีการพยายามวางแนวทางในการพัฒนา ดังภาพที่ 2.3 (ชูศักดิ์ เดชเกรียงไกรกุล และนิทัศน์ คณะวรรณ. 2545)

ภาพที่ 2.3 ต้นแบบแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนของธุรกิจไทย

ที่มา : ชูศักดิ์ เศษเกียรียงไกรกุล และนิธิศน์ คณะวรรณ (2545)

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุพร บัวทอง (2547) ได้กล่าวถึง ข้อค้นพบจากการศึกษาผลิตภัณฑ์ขนมหวาน ”ทองธารขนมไทย” ตำบลบางปะกง และผลิตภัณฑ์ ”น้ำพริกแม่วรรณ” ตำบลเขาหิน พบว่า

1. ในการดำเนินงาน โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ พบว่าในการดำเนินงานดังกล่าว ยังไม่มีความชัดเจนในเรื่องของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ซึ่งในระดับการนำไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่รัฐนั้น มีบุคลากรที่รับผิดชอบไม่เพียงพอ หน่วยปฏิบัติระดับพื้นที่รับผิดชอบโดยตรงมีเพียงหน่วยงานเดียวคือ เจ้าหน้าที่กรมพัฒนาชุมชน ซึ่งนโยบายของรัฐที่ออกมานี้มีเป้าหมายที่สูงและกว้างไกล ซึ่งเจ้าหน้าที่เพียงเท่าที่มีอยู่ไม่สามารถทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างเต็มที่ และสำหรับ

แม้ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ท้องถิ่นยังไม่มีความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของนโยบายเท่าที่ควร จึงทำให้เกิดปัญหาในด้าน การสนับสนุนเกี่ยวกับเงินทุน และการประชาสัมพันธ์

2. ในด้านสมรรถนะในการแข่งขันทางการตลาดพบว่า กลุ่มอาชีพควรเพิ่มขีด ความสามารถในการแข่งขัน คือ

2.1 บรรรจุกณ์ท์ ควรมีการพัฒนารูปแบบบรรรจุกณ์ท์ให้เหมาะสม และสะดวกตา สร้าง ความน่าสนใจ และดึงดูดลูกค้า ซึ่งจะมีความสำคัญในการสร้างความแตกต่างให้กับผลิตภัณฑ์ ได้มาก เช่น การบรรรจุกณ์ท์ในรูปแบบใหม่ๆ อย่างเช่น ทรงกลม หรือการเพิ่มสีสันให้กับบรรรจุกณ์ท์

2.2 ด้านคุณภาพ ผลิตภัณฑ์ควรมีความสม่ำเสมอ และมีมาตรฐาน เป็นเอกลักษณ์ของ สินค้าตนเอง รูปปลักษณ์ของผลิตภัณฑ์จะต้องเป็นมาตรฐานเดียวกันทุกชิ้น โดยเฉพาะผลิตภัณฑ์ ประเภทบริโภค จะต้องมีความสะอาด และรสชาติคงที่

2.3 ด้านการตลาด พบว่า ยังไม่มีการใช้ช่องทาง อิเลคทรอนิก ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (E-OTOP) ซึ่งเป็นเครื่องมือในการช่วยเหลือของรัฐบาลอย่างหนึ่ง เพราะในการ จำหน่ายสินค้าส่วนใหญ่เป็นการสั่งซื้อจากการที่กลุ่มอาชีพออกไปหาตลาดจำหน่ายเอง และรัฐจัด สถานที่จำหน่ายให้เท่านั้น

2.4 ด้านการบริหารจัดการ พบว่า ผู้นำกลุ่มมีลักษณะผู้นำแบบเผด็จการ เป็นผู้คิด และ ตัดสินใจด้วยตนเอง ในส่วนของสมาชิกก็จะมีลักษณะเป็นผู้ตาม เนื่องจากสมาชิกในกลุ่มยังไม่เห็น ความสำคัญของการแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับการดำเนินงานรวมถึงการทำงานเป็นทีมที่ต้องอาศัย การมีส่วนร่วมของสมาชิก ทำให้ขาดการรวมกลุ่มไม่สามารถสร้างความแข็งแกร่งในการดำเนินงาน ส่งผลให้ขาดอำนาจในการต่อรอง

กมลพรรณ บุญสุทธิ (2548) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จ และปัญหา อุปสรรคในการบริหารจัดการกลุ่มใน โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยศึกษาจากกรณีกลุ่มจักสานทองเหลือง ตำบลท่าไข่ จังหวัดฉะเชิงเทรา ซึ่งในเชิงนโยบายทำให้ได้ข้อค้นพบทางการวิจัย ดังนี้

1. ไม่มีหน่วยงานของรัฐที่เป็นเจ้าภาพในการรับผิดชอบงานใน โครงการหนึ่งตำบลหนึ่ง ผลิตภัณฑ์โดยตรง เพราะกลุ่มอาชีพต่างๆ ในโครงการไม่ค่อยได้รับความสะดวกและต้องติดต่อ ประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ของรัฐเอง จึงควรจัดให้มีเจ้าภาพ และมอบอำนาจอย่างแท้จริงให้ ด้วย เพื่ออำนวยความสะดวก และประสานงานเรื่องต่างๆ ให้กับกลุ่มผู้ผลิต

2. ยุทธศาสตร์ และกรอบแนวทางการปฏิบัติงานใน โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ปี 2547 ตัวอย่างเช่น ในด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการบรรรจุกณ์ท์ ที่ต้องการให้ทุกกลุ่มใน โครงการมี บรรรจุกณ์ท์ซึ่งเป็นตัวช่วยในการส่งเสริมการขาย ซึ่งรัฐบาลมิได้คำนึงถึงปัญหาด้านผลิตภัณฑ์ที่มี ความหลากหลายทั้งขนาด และรูปแบบ ทำให้ส่งผลกระทบต่อเงินลงทุนของกลุ่ม ดังนั้นจึงควรมี

การทำการศึกษาวิเคราะห์ก่อนมีการกำหนดเป็นนโยบาย มิฉะนั้นปัญหาที่ยังไม่สามารถหาหนทางแก้ไขได้นี้ จะส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้าของกลุ่มได้

ปิยะภรณ์ ทรัพย์คำจันทร์ (2552) ได้ทำการศึกษาระบบการจัดการ โลจิสติกส์ของ สับปะรดนางแลภายใต้กรอบการจัดการห่วงโซ่อุปทาน ในตำบลนางแล อำเภอเมือง จังหวัด เชียงราย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาข้อมูลสถานภาพทั่วไปของเกษตรกรผู้ปลูกสับปะรดนางแล ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่สนับสนุนการจัดการห่วงโซ่อุปทาน มีดังนี้

1. ทักษะด้าน โลจิสติกส์ (Logistics Skills) จะว่าด้วยการจัดการดำเนินงานในกิจกรรม ต่างๆ ในธุรกิจ ซึ่งการจัดการทางโลจิสติกส์นั้นจะมุ่งเน้นถึงประสิทธิภาพของการดำเนินงานและ ประสิทธิภาพที่เกิดขึ้น หรือแม้แต่การทำงานที่ดีที่สุดของกิจกรรมนั้นๆ การจัดการด้าน โลจิสติกส์ สามารถแบ่งได้เป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ

1.1 โลจิสติกส์ในองค์กร ซึ่งจะรวมถึงการจัดการดำเนินการผลิต การพยากรณ์ การวางแผนการผลิต การวางแผนกำลังการผลิต การจัดลำดับการผลิต การบริหารวัสดุคงคลัง การบริหารคลังสินค้า และอื่นๆ

1.2 โลจิสติกส์ระหว่างองค์กร เป็นเรื่องที่คนส่วนมากจะคำนึงถ้ากล่าวถึงโลจิสติกส์ เพราะเป็นเรื่องที่รวมถึงการประสานงานระหว่างองค์กร การจัดส่ง การขนส่ง การบริหารรถขนส่ง และเส้นทางการขนส่ง

นอกจากนี้ยังมีส่วนอื่นที่สนับสนุน โลจิสติกส์ เช่น ส่วนการทำงาน ด้านการขาย การตลาด การซ่อมบำรุง และการบริการหลังการขาย เป็นต้น

1. ทักษะด้านการสร้างพันธมิตรเชิงกลยุทธ์ (Strategic Alliance Skills) ซึ่งหมายถึง กระบวนการที่สองบริษัทขึ้นไปตกลงที่จะแบ่งปันข้อมูลลงทุนร่วมกัน และปรับปรุงการทำงาน ต่างๆ ร่วมกัน ข้อมูลที่คู่พันธมิตรใช้ร่วมกันนั้น ควรจะมีการเปิดเผย และปราศจากความลับระหว่าง กัน ข้อมูลดังกล่าวได้แก่ แผนธุรกิจ การพยากรณ์ ข้อมูลการขาย ข้อมูลคงคลังและกิจกรรมต่างๆ ที่ เกี่ยวกับการไหลของผลิตภัณฑ์ จากนั้นในการที่จะพัฒนาไปสู่พันธมิตรทางยุทธศาสตร์มี 3 ขั้นตอนด้วยกันที่ควรคำนึงถึงนั่นคือ การก่อให้เกิดความเข้าใจในหลักการ การเชื่อมโยงเข้าด้วยกัน และ ยืนยันความเป็นพันธมิตร

2. ทักษะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology Skills) การร้อยละต่างๆ ของห่วงโซ่อุปทานเข้าด้วยกันต้องอาศัยการไหลเวียนข้อมูล และวัสดุให้เป็นหนึ่งเดียวกัน สิ่งหนึ่งที่จะ สามารถเชื่อมโยงส่วนต่างๆนี้เข้าด้วยกันได้ในยุคปัจจุบันก็คือ เทคโนโลยีสารสนเทศจะทำให้การ ติดต่อสื่อสารระหว่างกิจกรรมในห่วงโซ่อุปทานเป็นไปได้อย่างรวดเร็วอีกทั้งการนำเอาเทคโนโลยี สารสนเทศเขามาสนับสนุนการจัดการห่วงโซ่อุปทานนั้นต้องคำนึงถึงธรรมชาติขององค์กร กระบวนการทางธุรกิจ และที่สำคัญที่สุดคือ เงินลงทุน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การกำหนดค่าตัวแปร
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ศึกษาจากผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์หรือหัวหน้ากลุ่มผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ที่ขึ้นทะเบียนผู้ประกอบการตั้งแต่ปี 2555 ในเขตภาคกลางที่ได้รับคัดเลือกให้ผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับดาวตั้งแต่ 1-5 ดาวตามเกณฑ์ของคณะกรรมการการคัดสรรในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลซึ่งประกอบด้วยผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์รวมทั้งสิ้น 752 ราย (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย 2555)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่น้อยที่สุดที่ยอมรับได้ว่าเพียงพอที่จะใช้เป็นตัวแทนประชากรได้นั้น ผู้วิจัยใช้สูตรการคำนวณของ Yamane (บุญธรรม กิจปริดาปริสุทธิ. 2542) คือ

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2} \quad (3.1)$$

เมื่อ n คือ ขนาดตัวอย่างที่จะทำการศึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

N คือ จำนวนประชากรในการศึกษานี้จำนวน 752 ราย

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนจากค่าประชากร โดยการวิจัยซึ่งกำหนด

ที่ร้อยละ 5

จากการคำนวณตามสูตรของ Yamane เมื่อแทนค่าในสูตร

$$n = \frac{752}{1 + (752 \times 0.05^2)} = 261 \text{ คน}$$

ได้ค่าขนาดตัวอย่างที่ คือ 261 คน โดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sampling Random Sampling) จากประชากรศึกษา

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบบสอบถามจะถูกแจกให้กับผู้ประกอบการในงานมหกรรมผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ โดยคำถามจะมีทั้งคำถามแบบปิด ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกตอบ และคำถามแบบเปิด ที่ให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากเอกสาร ข้อความทางวิชาการ ตำราวิชาการ วารสาร สื่อสิ่งพิมพ์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตและแนวทางในการจัดทำแบบสอบถามให้สอดคล้องกับประเด็นปัญหาและวัตถุประสงค์

2. จากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้านำมาสร้างแบบสอบถามซึ่งมีเค้าโครงมาจากงานวิจัยของ Kersten et al. (2006) และอภิญา วิสุทธิวัฒน์ และอภิชาติ โสภาคง (2553) ได้กล่าวถึงความเสี่ยงในโซ่อุปทานโดยจำแนกความเสี่ยงในโซ่อุปทานไว้ 5 ด้านคือ (1) ด้านวัตถุดิบ Source Supply Risk (2) ด้านกระบวนการผลิต Process Risk (3) ด้านการวางแผนและควบคุม Plan and Control Risk (4) ด้านความต้องการ Demand Risk และ(5) ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก Environmental Risk จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการดัดแปลงให้เหมาะสมกับกลุ่มประชากรที่ต้องการศึกษา โดยแบบสอบถามมีส่วนสำคัญ 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยส่วนพื้นฐานของสถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ได้แก่ ประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาวประเภทของสถานประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านความเสี่ยงในโซ่อุปทานได้แก่ ด้านจัดหา วัตถุดิบ ด้านกระบวนการผลิต ด้านการวางแผนและควบคุม ด้านความต้องการ และด้าน สิ่งแวดล้อมภายนอกมาใช้ในการทำแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ริน ลิเคิร์ต (Rensis Likert) พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) โดยกำหนดคะแนนไว้ 5 ระดับดังนี้

ระดับความเสี่ยง	คะแนน
มากที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน
มาก	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน
ปานกลาง	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน
น้อย	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน
น้อยที่สุด	กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

ตอนที่ 3 เป็นคำถามแบบเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นและ ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการลดทอนความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

3. จัดพิมพ์แบบสอบถามร่างเสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และอาจารย์ผู้ควบคุม วิทยานิพนธ์ร่วมเพื่อตรวจสอบ ขอคำแนะนำ และพิจารณาความเที่ยงตรงในเนื้อหาของ แบบสอบถามเพื่อปรับปรุงแก้ไข

4. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับการแนะนำแก้ไขแล้วนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิให้ทำ การตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาอีกครั้ง รวมไปถึงความชัดเจนของการใช้ภาษาในเชิงวิจัย

3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัย ได้ดำเนินการสร้างและตรวจสอบเครื่องมือตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ได้รับการแก้ไขแล้วไปตรวจสอบความเที่ยงตรง และความ เหมาะสม โดยขอความอนุเคราะห์ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และภาษาที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ และการปรับปรุงแก้ไขเสร็จ แล้ว นำเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วมให้พิจารณาความ สมบูรณ์อีกครั้งเพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3. สอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ร่วมแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) โดยนำแบบสอบถามดังกล่าวไปสอบถามผู้บริหารใน สถานประกอบการอุตสาหกรรมยานยนต์ จำนวน 30 ตัวอย่าง หลังจากนั้นได้นำแบบสอบถาม

ดังกล่าวมาตรวจให้คะแนนและวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา ของ Cronbach (สุเชษฐ์ มิไตรีจิตต์. 2540) โดยคำนวณจากสูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left\{ 1 - \frac{\sum Si^2}{St^2} \right\} \quad (3.2)$$

α = ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อถือได้ (แอลฟา)

Si^2 = ความแปรปรวนของคะแนน

K = จำนวนข้อทั้งหมด

St^2 = ความแปรปรวนของคะแนนรวม

ตารางที่ 3.1 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเกี่ยวกับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

เสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านวัตถุดิบ	0.881
ด้านกระบวนการผลิต	0.821
ด้านวางแผนและควบคุม	0.874
ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	0.863
ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	0.856
โดยรวม	0.815

ตารางที่ 3.2 รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่ปฏิบัติงาน
นายเกียรติ สุขในสิทธิ์	ผู้จัดการแผนกคลังสินค้า และสัญญา	บริษัทดีเอสแอลซ์ฟฟลายเซน (ประเทศไทย) จำกัด
รศ.ดร.พัชราภรณ์ เนียมมณี	อาจารย์ประจำ คณะสถิติประยุกต์	สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร ศาสตร์ (NIDA)
รศ.ดร.ทวีศักดิ์ เทพพิทักษ์	อาจารย์ประจำ คณะโลจิสติกส์	มหาวิทยาลัยบูรพา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะค้นหาข้อมูล โดยจะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 แบบ คือ

3.4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

3.4.1.1 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัย คือ กลุ่มผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยมีการจัดทำหนังสือจากหน่วยงานบัณฑิตศึกษา วิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถึงผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อขออนุญาตสอบถามข้อมูล

3.4.1.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้วพร้อมหนังสือขออนุญาตสอบถามข้อมูลส่งให้กับผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน 261 ราย ซึ่งผู้วิจัยจะทำการส่งแบบสอบถามด้วยตนเอง

3.4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ารวบรวมงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสาร สัมมนา สถิติในรายงานต่างๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบของเนื้อหา และนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 การกำหนดค่าตัวแปร

ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบสอบถามระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานที่จะมีโอกาสเกิดขึ้นในสถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยได้กำหนดค่าของตัวแปรวัดของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) โดยมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานเป็น 5 ระดับ ดังนี้ พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับความเสี่ยง
4.201 – 5.000	มีระดับความเสี่ยงมากที่สุด
3.401 – 4.200	มีระดับความเสี่ยงมาก
2.601 – 3.400	มีระดับความเสี่ยงปานกลาง
1.801 – 2.600	มีระดับความเสี่ยงน้อย
1.000 – 1.800	มีระดับความเสี่ยงน้อยที่สุด

การแปลความหมายของค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานใช้เกณฑ์ดังนี้ (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 0.000 – 0.999 หมายถึง ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทาน ไม่แตกต่างกันมาก

ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระหว่าง 1.000 ขึ้นไป หมายถึง ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทาน แตกต่างกันมาก

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่ตอบกลับมาได้แล้ว นำมาตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์จากนั้นนำมาตรวจการให้คะแนนและนำผลคะแนนที่ได้มาประมวลผลข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติข้อมูลจะถูกวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติเพื่อศึกษาว่าความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ขึ้นอยู่กับตัวแปรใดเป็นสำคัญ โดยมีวิธีการดังนี้

1. ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนและจำนวนของแบบสอบถามที่ได้กลับมา
2. นำแบบสอบถามที่มีความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์และแปรผล

โดยการใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์ โดย

แบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยพื้นฐานของสถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มาจัดเป็นหมวดหมู่โดยแยกตามประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาวประเภทของสถานประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต แล้วนำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความถี่และค่าร้อยละ (Percentage) ของตัวแปร

แบบสอบถามตอนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่จะมีโอกาสเกิดขึ้นในสถานประกอบการ โดยมีคำตอบให้เลือกทั้งหมด 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด โดยมีลักษณะข้อคำถามทั้งเชิงบวก (Positive) และในเชิงลบ (Negative) มาตรวจให้คะแนนคำตอบแต่ละข้อ ตามเกณฑ์การให้คะแนนดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.3 แสดงคะแนนในแต่ละระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของแบบสอบถาม

ระดับความคิดเห็น	คะแนน	
	คำถามเชิงบวก	คำถามเชิงลบ
มากที่สุด	5	1
มาก	4	2
ปานกลาง	3	3
น้อย	2	4
น้อยที่สุด	1	5

ที่มา : พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543)

ทั้งนี้สามารถแปลความหมายของค่าคะแนนระดับความเสี่ยงในแต่ละด้านที่วัดได้ดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543)

คะแนน	5	หมายถึง มีระดับความเสี่ยงมากที่สุด
คะแนน	4	หมายถึง มีระดับความเสี่ยงมาก
คะแนน	3	หมายถึง มีระดับความเสี่ยงปานกลาง
คะแนน	2	หมายถึง มีระดับความเสี่ยงน้อย
คะแนน	1	หมายถึง มีระดับความเสี่ยงน้อยที่สุด

นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยการนำมาเปรียบเทียบเพื่อแปลความหมายกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้จากนั้นทำการเปรียบเทียบระดับคะแนนของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งต่อบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วย ด้านจัดหาวัตถุดิบ ด้านกระบวนการผลิต ด้านการวางแผนและควบคุม ด้านความต้องการ และด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก

แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นส่วนสุดท้ายและเป็นการนำเสนอข้อมูลในรูปแบบการพรรณนาในส่วนของข้อมูลปลายเปิด (Open ended) ซึ่งเกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือสถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการแตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งต่อบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

3.7.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาจากกลุ่มประชากรที่นำมาศึกษา ได้แก่

3.7.1.1 ค่าร้อยละ (Percentage)

ใช้วิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามตอนที่ 1 ในเรื่องเกี่ยวกับข้อมูลปัจจัยพื้นฐานของสถานประกอบการสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ได้แก่ ประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาว ประเภทของสถานประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต ซึ่งคำนวณได้จากสูตร

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนของข้อมูลของแต่ละข้อ} \times 100}{\text{จำนวนรวมทั้งหมด}} \quad (3.3)$$

3.7.1.2 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean)

ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนต้นที่ 2 วิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ซึ่งประกอบด้วย ด้านจัดหาวัตถุดิบ ด้านกระบวนการผลิต ด้านการวางแผนและควบคุม ด้านความต้องการ และด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก ซึ่งคำนวณได้โดยใช้สูตรดังนี้ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543)

$$\bar{X} = \frac{\sum X_i}{n} \quad (3.4)$$

เมื่อ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum X_i$ คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 n คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม

3.7.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ใช้สำหรับการวิเคราะห์และแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ ร่วมกับค่าเฉลี่ยในแบบสอบถามที่ 2 เพื่อแสดงถึงลักษณะการกระจายของคะแนนโดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543)

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}} \quad (3.5)$$

เมื่อ	S.D.	หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	X	หมายถึง คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential analysis statistics)

เป็นสถิติที่ใช้วิเคราะห์ถึงลักษณะของปัจจัยพื้นฐานของผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ที่มีผลต่อระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานโดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนดังนี้

3.7.2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Independent Samples) กัลยา วานิชย์บัญชา (2543) ซึ่งในการศึกษานี้ใช้สำหรับทดสอบค่าเฉลี่ยของตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานระหว่างตัวแปรอิสระที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม ได้แก่ ปัจจัยพื้นฐานของสถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์เช่น ประเภทของผลิตภัณฑ์ รายได้ขององค์กร ระยะเวลาการก่อตั้ง ระดับดาว และวิธีการผลิตขั้นตอนการวิเคราะห์ความแปรปรวน โดยวิธี One-way ANOVA พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540) มีดังต่อไปนี้

1. เปลี่ยนสมมติฐานวิจัยเป็นสมมติฐานสถิติ
2. สมมติฐานสถิติที่ใช้ทดสอบ โดยวิธี One-way ANOVA คือ

$$H_0 : \text{ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร } k \text{ กลุ่มไม่แตกต่างกัน}$$

$$H_1 : \text{ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกัน}$$
 หรือ

$$H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \dots = \mu_k$$

$$H_1 : \mu_i \neq \mu_j, \text{ เมื่อ } i \neq j$$

$$; i, j = 1, 2, \dots, k$$
3. สถิติที่ใช้ทดสอบ (บุญชม ศรีสะอาด. 2535)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

สูตรสำหรับการวิเคราะห์ค่าต่างๆแสดงในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 สูตรการวิเคราะห์โดยวิธี One-way ANOVA

Source of Variation	Degree of freedom	Sum Square	Mean Square	F
Between Groups	$k - 1$	$SS_b = \sum_{j=1}^k \frac{T_j^2}{n_j} - \frac{T^2}{n}$	$MS_b = \frac{SS_b}{k - 1}$	$F = \frac{MS_b}{MS_w}$
Within Group	$n - k$	$SS_w = SS_T - SS_b$	$MS_w = \frac{SS_w}{n - k}$	
Total	$n - 1$	$SS_T = \sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 - \frac{T^2}{n}$		

เมื่อ k คือ จำนวนกลุ่ม
 n คือ ขนาดตัวอย่างทั้งหมด
 n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ j
 T_j คือ ผลรวมของคะแนนทุกตัวในกลุ่มตัวอย่างที่ j
 T คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 x_{ij} คือ คะแนนแต่ละตัว

4. การตัดสินใจ

เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ $= \alpha$

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (k - 1), (n - k)$ หรือ ถ้าโปรแกรมให้ค่า p-value ซึ่งเป็นค่าความน่าจะเป็นของกลุ่มตัวอย่างที่จะมีค่า F มากกว่าค่า F ที่คำนวณได้ ถ้าค่า p-value มีค่าน้อยกว่า α จะปฏิเสธ H_0 ยอมรับ H_1 นั่นคือยอมรับว่า ค่าเฉลี่ยของประชากรอย่างน้อยสองประชากรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า F ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับเมื่อเปรียบเทียบกับค่า F จากตารางที่ $df = (k - 1), (n - k)$ หรือ ถ้ามีค่า p-value มากกว่าหรือเท่ากับ α จะยอมรับ H_0 นั่นคือยอมรับว่า ค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร k กลุ่มไม่แตกต่างกัน

3.7.2.2 การเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธี Least-Significant Different (LSD)

วิธี Least-Significant Different (LSD) นิยมใช้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสิ่งทดลองทีละคู่ ซึ่งเป็นวิธีที่ง่ายในการคำนวณ และมีความถูกต้องในการทดสอบมาก ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้ในกรณีที่การทดสอบค่าเฉลี่ยโดย One-way ANOVA ให้ผลว่ามีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 2 กลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน เนื่องจาก One-way ANOVA จะไม่ทราบว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างใดบ้างที่ไม่เท่ากัน ดังนั้น จึงต้องทำการทดสอบต่อไปว่าค่าเฉลี่ยใดบ้างไม่เท่ากัน โดยหากพบว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานแต่ละด้านแตกต่างกันจึงจะดำเนินการทดสอบรายคู่โดยวิธี Least-Significant Different (LSD) โดยมีขั้นตอนการคำนวณดังนี้

1. กำหนดระดับนัยสำคัญ $= \alpha$
2. คำนวณค่า LSD จากสูตร

$$LSD = t_{\frac{\alpha}{2}, n-k} \sqrt{MS_w \left(\frac{1}{n_i} + \frac{1}{n_j} \right)} \quad (3.6)$$

เมื่อ $t_{\frac{\alpha}{2}, n-k}$ คือ ค่าที่ได้จากตาราง t ที่ $df. = n - k$ ที่ $\frac{\alpha}{2}$

n_i คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ i

n_j คือ ขนาดตัวอย่างของกลุ่มตัวอย่างที่ j

3. คำนวณหาค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ เมื่อ $i \neq j ; i, j = 1, 2, \dots, k$

เมื่อ \bar{x}_i คือค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ i

\bar{x}_j คือค่าเฉลี่ยของคะแนนในกลุ่มตัวอย่างที่ j

4. การตัดสินใจ

ถ้าค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ ที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ถ้าค่า $|\bar{x}_i - \bar{x}_j|$ ที่คำนวณได้มีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับค่า LSD หมายความว่าค่าเฉลี่ยของประชากรคู่ที่นำมาเปรียบเทียบนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญหรือไม่แตกต่างกัน

สำหรับการใช้สถิติทดสอบสมมติฐานสามารถสรุปได้ดังตารางที่ 3.5 คือ

ตารางที่ 3.5 สมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 1 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 1.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 1.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 2.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน	One-way ANOVA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 2.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 2.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการ ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 3.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 3.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน โซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน	One-way ANOVA

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 4 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 4.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 4.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 4.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 4.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 4.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน	One-way ANOVA
สมมติฐานที่ 5 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	
สมมติฐานที่ 5.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน	t-test
สมมติฐานที่ 5.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน	t-test

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
สมมติฐานที่ 5.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน	t-test
สมมติฐานที่ 5.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน	t-test
สมมติฐานที่ 5.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน	t-test

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และเพื่อเปรียบเทียบระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามปัจจัยของสถานประกอบการ ได้แก่ ประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาว ประเภทผู้ประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 261 แห่ง โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐาน ด้วย One-Way ANOVA และ t-test ในการวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้คือ

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยของสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาว ประเภทผู้ประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ด้านจัดหาวัตถุดิบ ด้านกระบวนการผลิต ด้านระบบควบคุมและวางแผน ด้านความต้องการ ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก

4.3 ผลการวิเคราะห์สมมติฐานเปรียบเทียบระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำแนกตามปัจจัยของสถานประกอบการ ด้วยวิธี One-Way ANOVA และ t-test โดยมีสมมติฐานวิจัยดังนี้

4.4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ของผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยของสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้แก่ ประเภทของผลิตภัณฑ์ ประเภทผู้ประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง ระดับดาว และวิธีการผลิต

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่รวบรวมจากสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำนวนทั้งสิ้น 261 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 35.05 ของกลุ่มตัวอย่าง ได้ดำเนินการ

วิเคราะห์ข้อมูลในเรื่อง ประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาว ประเภทผู้ประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต โดยนำเสนอในรูปของตารางประกอบคำบรรยายได้ผลการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละจำแนกตามปัจจัยของสถานประกอบการ

ปัจจัยของสถานประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
1. ประเภทของผลิตภัณฑ์		
อาหาร	37	14.17
เครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง	81	31.03
ผ้า เครื่องแต่งกาย	89	34.10
สมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา	44	16.86
เครื่องคัมและอื่นๆ	10	3.84
โดยรวม	261	100.00
2. ระดับดาว		
น้อยกว่า 4 ดาว	77	29.50
ระดับ 4 ดาว	98	37.55
ระดับ 5 ดาว	86	32.95
โดยรวม	261	100.00
3. ประเภทสถานประกอบการ		
กลุ่มผู้ผลิตชุมชน	126	48.28
ผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว	118	45.21
SMEs	17	6.51
โดยรวม	261	100.00
4. ระยะเวลาการก่อตั้ง		
ไม่เกิน 3 ปี	15	5.75
มากกว่า 3 – 5 ปี	24	9.19
มากกว่า 5 – 7 ปี	42	16.09
มากกว่า 7 ปีขึ้นไป	180	68.97
โดยรวม	261	100.00
5. วิธีการผลิต		
ผลิตด้วยแรงงานคน	128	49.04
ผลิตด้วยเครื่องจักรและแรงงานคน	133	50.96

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยของสถานประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
โดยรวม	261	100.00
6. เงินลงทุนขององค์กร		
ไม่เกิน 10,000 บาท	18	6.90
มากกว่า 10,000 – 30,000 บาท	60	22.99
มากกว่า 30,000 – 60,000 บาท	62	23.75
มากกว่า 60,000 – 90,000 บาท	24	9.19
มากกว่า 90,000 – 100,000 บาท	28	10.73
มากกว่า 100,000 บาทขึ้นไป	69	26.44
โดยรวม	261	100.00
7. แหล่งวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์หลัก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ใช้วัตถุดิบภายในจังหวัด	211	52.75
ใช้วัตถุดิบจากต่างจังหวัด	155	38.75
การนำเข้าจากต่างประเทศ	34	8.5
โดยรวม	400	100.00
8. ความถี่ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
สั่งสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	101	37.83
สั่งสัปดาห์ละ 2 ครั้ง	55	20.60
สั่งสัปดาห์ละ 3 ครั้ง	41	15.36
อื่นๆ	70	26.22
โดยรวม	267	100.00
9. วิธีการชำระเงิน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ชำระเงินสดทันที	216	75.00
ผ่อนชำระเงินเป็นงวด	57	19.79
อื่นๆ	15	5.21
โดยรวม	288	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยของสถานประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
10. ช่วงเวลาผลิตผลิตภัณฑ์หลัก		
ช่วงเวลาที่ว่างจากงานประจำ	57	21.80
ผลิตเฉพาะบางช่วงเวลา (ฤดูกาล)	31	11.90
ทำการผลิตเต็มเวลา	154	59.00
อื่นๆ	19	7.30
โดยรวม	261	100.00
11. ระยะเวลาการจัดส่ง		
พร้อมส่งทันที	89	34.10
ส่งล่วงหน้าน้อยกว่า 1 สัปดาห์	84	32.18
ส่งล่วงหน้ามากกว่า 1-2 สัปดาห์	51	19.54
ส่งล่วงหน้ามากกว่า 2-4 สัปดาห์	27	10.34
อื่นๆ	10	3.83
โดยรวม	261	100.00
12. ลักษณะการสั่งผลิต		
ผลิตตามคำสั่งซื้อของลูกค้า	48	18.39
ผลิตเพื่อเก็บสต็อก	16	6.13
ผลิตตามคำสั่งซื้อผลิตรอจำหน่าย	194	74.33
อื่นๆ	3	1.15
โดยรวม	261	100.00
13. พื้นที่ตลาดที่จำหน่าย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ภายในจังหวัด	94	24.87
ภายในประเทศ	209	55.29
ส่งออกต่างประเทศ	60	15.87
อื่นๆ	15	3.97
โดยรวม	378	100.00

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยของสถานประกอบการ	จำนวน	ร้อยละ
14. ช่องทางการจำหน่าย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
จำหน่าย ณ แหล่งผลิต	148	18.95
ศูนย์จำหน่าย(ภาครัฐ)	165	21.13
ศูนย์จำหน่าย ประจำจังหวัด	69	8.83
ผ่านพ่อค้าคนกลาง	100	12.81
จำหน่ายตามงานแสดงสินค้า	218	27.91
ผ่านทางอินเทอร์เน็ต	81	10.37
โดยรวม	781	100.00
15. การจัดส่งผลิตภัณฑ์หลักจัดส่งเอง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	214	32.28
ลูกค้ามารับเอง	184	27.75
มีพ่อค้าคนกลางมารับ	80	12.07
จัดส่งทางไปรษณีย์	171	25.79
อื่นๆ	14	2.11
โดยรวม	663	100.00

จากตารางที่ 4.1 สามารถอธิบายข้อมูลปัจจัยของสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ได้ดังนี้

ประเภทของผลิตภัณฑ์ พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็นผ้า เครื่องแต่งกาย มีจำนวน 89 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.10 รองลงมาเป็นเครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง มีจำนวน 81 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.03 สมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา จำนวน 44 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.86 อาหาร จำนวน 37 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.18 เครื่องดื่มและอื่นๆ จำนวน 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.84 ตามลำดับ

ระดับดาว พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีระดับดาวของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับ 4 ดาว จำนวน 98 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.55 รองลงมาอยู่ในระดับ 5 ดาว จำนวน 86 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.95 และอยู่ในระดับน้อยกว่า 4 ดาว จำนวน 77 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 29.50 ตามลำดับ

ประเภทสถานประกอบการ พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่คือกลุ่มผู้ผลิตชุมชน จำนวน 126 แห่ง คิดเป็นร้อยละ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

48.28 รองลงมาคือผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว จำนวน 118 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 45.21 และ SMEs จำนวน 17 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.51 ตามลำดับ

ระยะเวลาการก่อตั้ง พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีระยะเวลาดำเนินการตั้งมากกว่า 7 ปี จำนวน 180 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 68.97 รองลงมาคือ มากกว่า 5-7 ปี จำนวน 42 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.09 ตั้งแต่ 3-5 ปี จำนวน 24 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.20 และน้อยกว่า 3 ปี จำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.75 ตามลำดับ

วิธีการผลิต พบว่า ประเภอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีวิธีการผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร จำนวน 133 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 50.96 และรองลงมาเป็นวิธีการผลิตด้วยแรงงานคน จำนวน 128 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 49.04 ตามลำดับ

เงินลงทุนขององค์กร พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีเงินลงทุนของสถานประกอบการมากกว่า 100,000 บาท ขึ้นไป จำนวน 69 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 26.44 และรองลงมามากกว่า 30,000-60,000 บาท จำนวน 62 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.75 มากกว่า 10,000-30,000 บาท จำนวน 60 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.99 มากกว่า 90,000-100,000 บาท จำนวน 28 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.73 มากกว่า 60,000-90,000 บาท จำนวน 24 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.20 และไม่เกิน 10,000 บาท จำนวน 18 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.90 ตามลำดับ

แหล่งวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์หลัก พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่แหล่งวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์หลักใช้วัตถุดิบภายในจังหวัด จำนวน 211 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 52.75 ใช้วัตถุดิบจากต่างจังหวัด จำนวน 155 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 38.75 และการนำเข้าจากต่างประเทศ จำนวน 34 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8.50 ตามลำดับ

ความถี่ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีความถี่ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ สั่งสัปดาห์ละ 1 ครั้ง จำนวน 101 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.82 รองลงมาเป็นอย่างอื่น ๆ จำนวน 70 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 26.22 สั่งสัปดาห์ละ 2 ครั้ง จำนวน 55 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.60 สั่งสัปดาห์ละ 3 ครั้ง จำนวน 41 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.36 ตามลำดับ

วิธีการชำระเงิน พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีวิธีการชำระเงิน โดยชำระเงินสดทันที จำนวน 216 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาผ่อนชำระเงินเป็นงวด จำนวน 57 คิดเป็นร้อยละ 19.79 และอื่นๆ จำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.21 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่วงเวลาผลิตผลิตภัณฑ์หลัก พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีช่วงเวลาผลิตผลิตภัณฑ์หลัก แบบทำการผลิตเต็มเวลา จำนวน 154 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 59.00 รองลงมาคือช่วงเวลาที่ว่างจากงานประจำ จำนวน 57 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 21.84 ผลิตเฉพาะบางช่วงเวลา (ฤดูกาล) จำนวน 31 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 11.88 และอื่นๆ 19 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 7.28 ตามลำดับ

ระยะเวลาการจัดส่ง พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีระยะเวลาการจัดส่ง โดยพร้อมส่งทันที จำนวน 89 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.10 รองลงมาคือส่งล่วงหน้าน้อยกว่า 1 สัปดาห์ จำนวน 84 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.18 ส่งล่วงหน้ามากกว่า 1-2 สัปดาห์ จำนวน 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.54 ส่งล่วงหน้ามากกว่า 2-4 สัปดาห์ จำนวน 27 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.34 และอื่นๆ จำนวน 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.83 ตามลำดับ

ลักษณะการสั่งผลิต พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีลักษณะการสั่งผลิตแบบผลิตตามคำสั่งซื้อผลิตรอจำหน่ายจำนวน 194 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 74.33 รองลงมาผลิตตามคำสั่งซื้อของลูกค้า จำนวน 48 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.39 ผลิตเพื่อเก็บสต็อก จำนวน 16 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.13 และอื่นๆ จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.15 ตามลำดับ

พื้นที่ตลาดที่จำหน่าย พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีพื้นที่ตลาดที่จำหน่ายภายในประเทศ จำนวน 209 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 55.29 รองลงมาภายในจังหวัด จำนวน 94 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 24.87 ส่งออกต่างประเทศ จำนวน 60 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.87 และอื่นๆ จำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.97 ตามลำดับ

ช่องทางการจำหน่าย พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีช่องทางการจำหน่าย โดยจำหน่ายตามงานแสดงสินค้า จำนวน 218 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 27.91 รองลงมาศูนย์จำหน่าย (ภาครัฐ) จำนวน 165 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 21.13 จำหน่าย ณ แหล่งผลิต จำนวน 148 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.95 ผ่านพ่อค้าคนกลาง จำนวน 100 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12.81 ผ่านทางอินเทอร์เน็ต จำนวน 81 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.37 และศูนย์จำหน่าย ประจำจังหวัด จำนวน 69 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8.83 ตามลำดับ

การจัดส่งผลิตภัณฑ์หลักโดยจัดส่งเอง พบว่า สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีการจัดส่งผลิตภัณฑ์หลักโดยจัดส่งเอง จำนวน 214 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.28 รองลงมาลูกค้ามารับเอง จำนวน 184 แห่ง คิดเป็นร้อยละ

27.75 จัดส่งทางไปรษณีย์ จำนวน 171 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 25.79 มีพ่อค้าคนกลางมารับ จำนวน 80 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12.07 และอื่นๆ จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.11 ตามลำดับ

4.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

การวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งประกอบด้วย กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 261 ราย แบ่งออกเป็น 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านจัดหาวัตถุดิบ ด้านกระบวนการผลิต ด้านระบบควบคุมและวางแผน ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทำการวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล แยกเป็นรายด้าน ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	n = 261		ระดับความเสี่ยง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านจัดหาวัตถุดิบ	2.717	0.677	ปานกลาง	2
2. ด้านกระบวนการผลิต	2.459	0.758	น้อย	4
3. ด้านระบบควบคุมและวางแผน	2.503	0.798	น้อย	3
4. ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	2.181	0.691	น้อย	5
5. ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	2.863	0.741	ปานกลาง	1
โดยรวม	2.544	0.543	น้อย	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลโดยรวมอยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.544 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.543 เมื่อพิจารณาความเสี่ยงในแต่ละด้าน พบว่า ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกและด้านจัดหาวัตถุดิบมีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.863 และ 2.717 ส่วนด้านระบบควบคุมและวางแผน ด้านกระบวนการผลิต และด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ มีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.503

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.459 และ 2.181 ตามลำดับ และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละด้านมีค่าน้อยกว่า 1.000

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านการจัดหาวัตถุดิบ

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านจัดหาวัตถุดิบ	n = 261		ระดับความเสี่ยง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1) ราคาวัตถุดิบไม่แน่นอนมีการขยับตัวสูงขึ้น	3.544	0.942	มาก	1
คุณภาพของวัตถุดิบไม่ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนด	2.429	1.004	น้อย	5
3) ปริมาณวัตถุดิบไม่เพียงพอต่อความต้องการ	2.594	1.032	น้อย	2
4) ความล่าช้าในการได้รับวัตถุดิบ	2.441	0.856	น้อย	4
5) จัดหาวัตถุดิบได้จากผู้ขายแหล่งเดียว	2.575	1.059	น้อย	3
โดยรวม	2.717	0.678	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.3 พบว่า สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านการจัดหาวัตถุดิบอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.717 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.678 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านราคาวัตถุดิบไม่แน่นอนมีการขยับตัวสูงขึ้นอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.544 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.942

ลำดับที่ 2 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านปริมาณวัตถุดิบไม่เพียงพอต่อความต้องการอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.594 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.032

ลำดับที่ 3 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านจัดหาวัตถุดิบที่ได้จากผู้ขายแหล่งเดียวอยู่ใน

ระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.575 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.059

ลำดับที่ 4 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านความล่าช้าในการได้รับวัตถุดิบอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.441 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.856

ลำดับที่ 5 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านคุณภาพของวัตถุดิบไม่ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ที่กำหนดอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.429 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.004

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านกระบวนการผลิต

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์ หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านกระบวนการผลิต	n = 261		ระดับ ความเสี่ยง	ลำดับที่
	\bar{X}	$S.D.$		
1) เกิดความผิดพลาดจากคำสั่งซื้อ	1.935	0.907	น้อย	6
2) มีข้อมูลการเปลี่ยนแปลงการผลิตไม่น่าเชื่อถือ	1.831	0.861	น้อย	8
3) ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญในด้านการผลิต	2.249	1.142	น้อย	4
4) ขาดอุปกรณ์หรือเครื่องจักรที่ทันสมัยในการพัฒนา ผลิตภัณฑ์	2.571	1.202	น้อย	3
5) มีแรงงานไม่เพียงพอต่อการผลิต	2.682	1.117	ปานกลาง	2
6) คุณภาพของสินค้ายังไม่ได้ตามมาตรฐาน	1.843	0.921	น้อย	7
7) ไม่สามารถที่จะตอบสนองปริมาณสั่งซื้อที่ลูกค้า ต้องการได้	2.161	1.115	น้อย	5
8) ค่าแรงงานที่สูงขึ้น	3.038	1.116	ปานกลาง	1
โดยรวม	2.459	0.758	น้อย	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านกระบวนการผลิตอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.459 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.758

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสียงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.758 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านค่าแรงงานที่สูงขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.038 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.116

ลำดับที่ 2 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านแรงงานไม่เพียงพอต่อการผลิตอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.682 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.117

ลำดับที่ 3 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านขาดอุปกรณ์หรือเครื่องจักรที่ทันสมัยในการพัฒนาผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.571 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.202

ลำดับที่ 4 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านขาดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญในด้านการผลิตอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.249 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.142

ลำดับที่ 5 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านไม่สามารถที่จะตอบสนองปริมาณสั่งซื้อที่ลูกค้าต้องการได้อยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.161 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.115

ลำดับที่ 6 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านเกิดความผิดพลาดจากคำสั่งซื้ออยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.935 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.907

ลำดับที่ 7 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านคุณภาพของสินค้ายังไม่ได้ตามมาตรฐานอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.843 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับ

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.921

ลำดับที่ 8 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีความเสี่ยงโซ่อุปทานด้านข้อมูลการเปลี่ยนแปลงการผลิตไม่น่าเชื่อถืออยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.831 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.861

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผน

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผน	n = 261		ระดับความเสี่ยง	ลำดับที่
	\bar{X}	$S.D.$		
1) ขาดความแม่นยำในการพยากรณ์เพื่อการวางแผนการผลิต	2.264	1.001	น้อย	6
2) ความต้องการที่ไม่แน่นอนของลูกค้า	2.617	1.022	ปานกลาง	3
3) การปรับเปลี่ยนการผลิตเพื่อให้ตรงตามความต้องการของลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงไป	2.299	1.001	น้อย	4
4) ความไม่พร้อมทางด้านการเงินในการรับมือกับภาวะฉุกเฉิน	2.628	1.165	ปานกลาง	2
5) ขาดการวางแผนการจัดเก็บสินค้าคงคลัง	2.207	0.954	น้อย	5
6) มีต้นทุนสินค้าคงคลังสูง	2.762	1.044	ปานกลาง	1
โดยรวม	2.503	0.798	น้อย	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านระบบควบคุมและวางแผนอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.503 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.798 และเมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านต้นทุนสินค้าคงคลังสูงอยู่ในระดับปาน

กลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.762 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.044

ลำดับที่ 2 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความไม่พร้อมทางด้านการเงินในการรับมือกับภาวะฉุกเฉินอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.628 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.165

ลำดับที่ 3 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความต้องการที่ไม่แน่นอนของลูกค้าอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.617 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.022

ลำดับที่ 4 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านการปรับเปลี่ยนการผลิตเพื่อให้ตรงตามความต้องการของลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงไปอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.299 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.001

ลำดับที่ 5 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านขาดความแม่นยำในการพยากรณ์เพื่อการวางแผนการผลิตอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.264 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.001

ลำดับที่ 6 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านขาดการวางแผนการจัดเก็บสินค้าคงคลังอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.207 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.954

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยง

ในโซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	n = 261		ระดับ ความเสี่ยง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
1) ความสามารถรับมือกับคำสั่งซื้อที่เปลี่ยนแปลง กะทันหันได้	2.452	1.032	น้อย	1
2) ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแบบผลิตภัณฑ์ตามที่ ลูกค้าต้องการ	2.180	0.942	น้อย	2
3) ผลิตภัณฑ์มีวงจรชีวิตสั้นและล้าสมัยเร็ว	2.119	0.927	น้อย	3
4) ความผิดพลาดในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่สู่ ตลาดในเวลาที่ไม่เหมาะสม	2.100	0.943	น้อย	4
5) การตัดสินใจต่างๆขึ้นกับลูกค้ารายหลักเพียงราย เดียว	2.054	0.951	น้อย	5
โดยรวม	2.181	0.691	น้อย	

จากตารางที่ 4.6 พบว่า สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความต้องการผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.181 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.691 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความสามารถรับมือกับคำสั่งซื้อที่เปลี่ยนแปลงกะทันหันได้อยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.452 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.032

ลำดับที่ 2 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแบบผลิตภัณฑ์ตามที่ลูกค้าต้องการอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.180 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.942

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 3 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านผลิตภัณฑ์มีวงจรชีวิตสั้นและล้าสมัยเร็วอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.119 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.927

ลำดับที่ 4 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความผิดพลาดในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ใหม่สู่ตลาดในเวลาที่ไม่เหมาะสมอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.100 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.943

ลำดับที่ 5 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านการตัดสินใจต่างๆขึ้นกับลูกค้ารายหลักเพียงรายเดียวอยู่ในระดับน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.054 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.951

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ระดับและลำดับที่ของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	n = 261		ระดับความเสี่ยง	ลำดับที่
	\bar{X}	$S.D.$		
1) ด้านเศรษฐกิจ เช่น ราคาน้ำมันเชื้อเพลิงเพิ่มขึ้น ดัชนีค่า ครองชีพลดลงและอัตราการแลกเปลี่ยน สกุลเงินลดลง	3.234	1.065	ปานกลาง	2
2) ด้านการเมือง เช่น การเปลี่ยนนโยบายของภาครัฐ ความไม่เสถียรภาพของรัฐบาล	3.241	1.133	ปานกลาง	1
3) สถานประกอบการอยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัยธรรมชาติ เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว ดินถล่ม	2.739	1.225	ปานกลาง	6
4) ขาดการพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับเทคโนโลยีและ อุปกรณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว	2.693	1.010	ปานกลาง	7
5) สภาวะการแข่งขันที่รุนแรงในตลาดมีผลกระทบต่อ กับยอดขายและกำไร	3.096	1.054	ปานกลาง	3

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	n = 261		ระดับ ความเสี่ยง	ลำดับที่
	\bar{X}	S.D.		
6) กฎหมาย นโยบาย และข้อกำหนดต่างๆของ รัฐบาล ส่งผลต่อราคาผลิตภัณฑ์และยอดขาย	2.774	1.033	ปานกลาง	5
7) ความเป็นไปได้ของการเปิดเสรีทางการค้ากับ ต่างประเทศ	3.011	1.101	ปานกลาง	4
โดยรวม	2.863	0.741	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.863 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงใน โซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.741 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่ 1 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านการเมือง เช่น การเปลี่ยนนโยบายของภาครัฐ ความไม่เสถียรภาพของรัฐบาลอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.241 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงใน โซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.133

ลำดับที่ 2 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านเศรษฐกิจ เช่น ราคาน้ำมันเชื้อเพลิงเพิ่มขึ้น ดัชนีค่าครองชีพลดลงและอัตราแลกเปลี่ยนสกุลเงินลดลงอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.234 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.065

ลำดับที่ 3 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานสภาวะการแข่งขันที่รุนแรงในตลาดมีผลกระทบกับยอดขายและกำไรอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.096 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.054

ลำดับที่ 4 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานความเป็นไปได้ของการเปิดเสรีทางการค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กับต่างประเทศอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.011 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.101

ลำดับที่ 5 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานกฎหมาย นโยบาย และข้อกำหนดต่างๆของรัฐบาล ส่งผลต่อราคาผลิตภัณฑ์และยอดขายอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.774 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.033

ลำดับที่ 6 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานสถานประกอบการอยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัยธรรมชาติเช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว ดินถล่มอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.739 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.225

ลำดับที่ 7 สถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานขาดการพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.693 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.010

4.3 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำแนกตามปัจจัยของสถานประกอบการ ด้วยวิธี One-Way ANOVA และ t-test

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยจำแนกตามปัจจัยของสถานประกอบการ ได้แก่ ประเภทของผลิตภัณฑ์ ระดับดาว ประเภทผู้ประกอบการ ระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิต ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้วิธี One-way ANOVA ซึ่งเป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประชากร 2 กลุ่มขึ้นไป โดยมีสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามประเภทของผลิตภัณฑ์ โดยวิธี One-way ANOVA

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	ประเภทของผลิตภัณฑ์ (\bar{X})					p-value
	อาหาร (n = 37)	เครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง (n = 81)	ผ้าเครื่องแต่งกาย (n = 89)	สมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา (n = 44)	เครื่องดื่มและอื่นๆ (n = 10)	
ด้านจัดหาวัตถุดิบ	2.832	2.726	2.751	2.550	2.640	0.394
ด้านกระบวนการผลิต	2.654	2.536	2.535	2.055	2.220	0.001**
ด้านระบบควบคุมและวางแผน	2.573	2.622	2.620	2.123	1.900	0.000**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความเสี่ยงในโซ่ อุปทานของ ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์	ประเภทของผลิตภัณฑ์ (\bar{X})					p-value
	อาหาร (n = 37)	เครื่องใช้ และ เครื่อง ประดับ ตกแต่ง (n = 81)	ผ้า เครื่อง แต่งกาย (n = 89)	สมุนไพร ที่ไม่ใช่ อาหาร และยา (n = 44)	เครื่องคัม และอื่นๆ (n = 10)	
ด้านความต้องการ ผลิตภัณฑ์	2.238	2.254	2.303	1.832	1.820	0.001**
ด้านสิ่งแวดล้อม ภายนอก	2.768	2.862	2.901	2.927	2.600	0.658
โดยรวม	2.613	2.600	2.622	2.297	2.236	0.003**

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.8 พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการด้านประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านจัดหาวัตถุดิบ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการด้านประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยประเภทของผลิตภัณฑ์ที่มีประเภทเป็นผ้าและเครื่องแต่งกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.622 รองลงมาคือ ประเภทอาหาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.613 ประเภทเครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.600 ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.297 และประเภทเครื่องคัมและอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.622

ด้านกระบวนการผลิต พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการด้านประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยประเภทของผลิตภัณฑ์ที่มีประเภทเป็นอาหาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.654 รองลงมาคือ ประเภทเครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.536 ประเภทผ้า เครื่องแต่งกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.535 ประเภทเครื่องคัมและอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.055 และสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.055

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านระบบควบคุมและวางแผน พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการด้านประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยประเภทเครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.622 รองลงมาคือประเภทผ้า เครื่องแต่งกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.620 ประเภทอาหาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.573 ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.123 และเครื่องดื่มและอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.900

ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการด้านประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยประเภทเครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.254 รองลงมาคือประเภทผ้า เครื่องแต่งกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.303 ประเภทอาหาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.238 ประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.832 และเครื่องดื่มและอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.820

ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการด้านประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน โดยประเภทสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.927 รองลงมาคือประเภทผ้า เครื่องแต่งกาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.901 เครื่องใช้ และเครื่องประดับตกแต่ง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.862 ประเภทอาหาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.768 และเครื่องดื่มและอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.600

เมื่อพิจารณาความแตกต่างของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านต่างๆของสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน โดยทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD ได้ผลการทดสอบดังแสดงในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD

ประเภทของผลิตภัณฑ์	\bar{X}	กลุ่มที่	p-value				
			1	2	3	4	5
อาหาร	2.654	1	-	0.420	0.409	0.000**	0.100
เครื่องใช้ และเครื่องประดับตกแต่ง	2.536	2	-	-	0.993	0.001**	0.203

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

ประเภทของ ผลิตภัณฑ์	\bar{X}	กลุ่มที่	p-value				
			1	2	3	4	5
ผ้า เครื่องแต่งกาย	2.535	3	-	-	-	0.000**	0.202
สมุนไพรที่ไม่ใช่ อาหารและยา	2.055	4	-	-	-	-	0.522
เครื่องดื่มและอื่นๆ	2.220	5	-	-	-	-	-

หมายเหตุ **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.9 พบว่าสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็นสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านกระบวนการผลิตแตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร เครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่ง และผ้า,เครื่องแต่งกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันคู่อื่นๆมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านกระบวนการผลิตไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผนที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ประเภทของ ผลิตภัณฑ์	\bar{X}	กลุ่มที่	p-value				
			1	2	3	4	5
อาหาร	2.581	1	-	0.748	0.755	0.010**	0.015*
เครื่องใช้ และ เครื่องประดับ ตกแต่ง	2.567	2	-	-	0.987	0.001**	0.006**
ผ้า เครื่องแต่งกาย	2.580	3	-	-	-	0.001**	0.006**
สมุนไพรที่ไม่ใช่ อาหารและยา	2.060	4	-	-	-	-	0.412
เครื่องดื่มและอื่นๆ	1.900	5	-	-	-	-	-

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.10 พบว่าสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็นสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร เครื่องใช้ เครื่องประดับตกแต่ง และผ้า เครื่องแต่งกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เครื่องคั้มและอื่นๆ มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทอาหารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และแตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องใช้และเครื่องประดับตกแต่งและประเภทผ้า เครื่องแต่งกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันคู่อื่นๆ มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านระบบควบคุมและวางแผนไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ประเภทของผลิตภัณฑ์	\bar{x}	กลุ่มที่	p-value				
			1	2	3	4	5
อาหาร	2.237	1	-	0.902	0.619	0.007**	0.082
เครื่องใช้ และ เครื่องประดับ ตกแต่ง	2.254	2	-	-	0.635	0.001**	0.055
ผ้า เครื่องแต่งกาย	2.303	3	-	-	-	0.000**	0.032*
สมุนไพรที่ไม่ใช่ อาหารและยา	1.831	4	-	-	-	-	0.960
เครื่องคั้มและอื่น	1.820	5	-	-	-	-	-

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.11 พบว่าสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็นสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร เครื่องใช้ และเครื่องประดับตกแต่ง ผ้า เครื่องแต่งกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานโดยรวมแตกต่างจากสถานประกอบการที่เป็นประเภทเครื่องคั้มและอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสถานประกอบการที่มีประเภทของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผลิตภัณฑ์เครื่องดื่มและอื่นๆมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทผ้า เครื่องแต่งกายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผลิตภัณฑ์ที่มีประเภทแตกต่างกันอื่น ๆ มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยรวมที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน เป็นรายคู่โดยวิธี

LSD

ประเภทของผลิตภัณฑ์	\bar{X}	กลุ่มที่	p-value				
			1	2	3	4	5
อาหาร	2.442	1	-	0.902	0.931	0.008**	0.047*
เครื่องใช้ และเครื่องประดับ ตกแต่ง	2.342	2	-	-	0.787	0.003**	0.042*
ผ้า เครื่องแต่งกาย	2.404	3	-	-	-	0.001**	0.030*
สมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา	1.897	4	-	-	-	-	0.742
เครื่องดื่มและอื่น	1.975	5	-	-	-	-	-

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.12 พบว่าสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็นสมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยามีความเสี่ยงในโซ่อุปทานโดยรวมแตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร เครื่องใช้ และเครื่องประดับ ตกแต่ง และผ้า เครื่องแต่งกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานโดยรวมแตกต่างจากสถานประกอบการที่เป็นประเภทเครื่องดื่มและอื่นๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์ประเภทเครื่องดื่มและอื่นๆมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานโดยรวมแตกต่างจากผลิตภัณฑ์ประเภทอาหาร เครื่องใช้ และเครื่องประดับ ตกแต่ง และผ้า เครื่องแต่งกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันอื่น ๆ มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานโดยรวมไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตเห็นไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 2.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 2.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตาราง 4.13

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์อำเภอตามประเภทระดับดาวของผลิตภัณฑ์ โดยวิธี One-way ANOVA

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	ระดับดาวของผลิตภัณฑ์ (\bar{X})			p-value
	ระดับน้อยกว่า 4 ดาว	ระดับ 4 ดาว	ระดับ 5 ดาว	
	(n = 77)	(n = 98)	(n = 86)	
ด้านจัดหาวัตถุดิบ	2.696	2.720	2.730	0.948
ด้านกระบวนการผลิต	2.530	2.418	2.442	0.609
ด้านระบบควบคุมและวางแผน	2.452	2.576	2.465	0.519
ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	2.249	2.151	2.153	0.587
ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	2.852	2.878	2.856	0.969
โดยรวม	2.556	2.549	2.529	0.949

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.13 พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยรวมไม่แตกต่างกัน โดยพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านจัดหาวัตถุดิบ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยระดับดาวของผลิตภัณฑ์ที่มีระดับ 5 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.730 รองลงมาคือ ระดับ 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.720 และระดับน้อยกว่า 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.696

ด้านกระบวนการผลิต พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยระดับดาวของผลิตภัณฑ์ที่มีระดับน้อยกว่า 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.530 รองลงมาคือ ระดับ 5 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.442 และระดับ 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.418

ด้านระบบควบคุมและวางแผน พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนไม่แตกต่างกัน โดยระดับดาวของผลิตภัณฑ์ที่มีระดับ 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.576 รองลงมาคือระดับ 5 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.465 ระดับน้อยกว่า 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.452

ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยระดับดาวของผลิตภัณฑ์ที่มีระดับน้อยกว่า 4 ดาวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.249 รองลงมาคือ มีระดับ 5 ดาว ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.153 ระดับ 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.151

ด้านระบบควบคุมและวางแผน พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยระดับดาวของผลิตภัณฑ์ที่มีระดับ 5 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.730 รองลงมาคือ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.720 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.696

ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยระดับดาวของผลิตภัณฑ์ที่มีระดับ 4 ดาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.878 รองลงมาคือระดับ 5 ดาวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.856 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.852

สมมติฐานที่ 3 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการ ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 3.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.14

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามประเภทสถานประกอบการโดยวิธี One-way ANOVA

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	ประเภทสถานประกอบการ (\bar{X})			p-value
	กลุ่มผู้ผลิตชุมชน (n = 126)	ผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว (n = 118)	SMEs (n = 17)	
ด้านจัดหาวัตถุดิบ	2.714	2.747	2.518	0.427
ด้านกระบวนการผลิต	2.589	2.342	2.306	0.027*
ด้านระบบควบคุมและวางแผน	2.575	2.461	2.259	0.231
ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	2.208	2.181	1.976	0.433
ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	2.890	2.819	2.965	0.634
โดยรวม	2.595	2.510	2.405	0.261

หมายเหตุ *มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.14 พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยรวมไม่แตกต่างกัน โดยพิจารณาเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

ด้านจัดหาวัตถุดิบ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยประเภทสถานประกอบการที่มีกลุ่มผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.747 รองลงมาคือ เป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.714 และ SMEs มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.518

ด้านกระบวนการผลิต พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยประเภทสถานประกอบการที่มีกลุ่มผู้ผลิตชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.589 รองลงมาคือ เป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.342 และ SMEs มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.306

ด้านระบบควบคุมและวางแผน พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนไม่แตกต่างกัน โดยประเภทสถานประกอบการที่มีกลุ่มผู้ผลิตชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.575 รองลงมาคือ เป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.461 และ SMEs มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.259

ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน โดยประเภทสถานประกอบการที่มีกลุ่มผู้ผลิตชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.208 รองลงมาคือ เป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.181 และ SMEs มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.976

ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน โดยประเภทสถานประกอบการที่มี SMEs มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.965 รองลงมาคือกลุ่มผู้ผลิตชุมชน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.890 และ เป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.819

ตารางที่ 4.15 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านกระบวนการผลิตที่มีประเภทประเภทของสถานประกอบการแตกต่างกันเป็นรายคู่โดยวิธี LSD

ประเภทของสถานประกอบการ	\bar{X}	กลุ่มที่	p-value		
			1	2	3
กลุ่มผู้ผลิตชุมชน	2.589	1	-	0.011*	0.146
ผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว	2.342	2	-	-	0.851
SMEs	2.306	3	-	-	-

หมายเหตุ ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.15 พบว่าสถานประกอบการที่มีประเภทของสถานประกอบการเป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชนมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านกระบวนการผลิตแตกต่างจากสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็นผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนสถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกันคู่อื่น ๆ มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านกระบวนการผลิตไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 4.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 4.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามระยะเวลาก่อตั้ง โดยวิธี One-way ANOVA

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	ระยะเวลาก่อตั้ง (\bar{X})				p-value
	น้อยกว่า 3 ปี (n = 15)	ตั้งแต่ 3-5 ปี (n = 24)	มากกว่า 5-7 ปี (n = 42)	มากกว่า 7 ปี (n = 180)	
ด้านจัดหาวัตถุดิบ	3.040	2.633	2.619	2.723	0.198
ด้านกระบวนการผลิต	2.440	2.417	2.576	2.439	0.752
ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	2.547	2.267	2.214	2.131	0.132
ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	2.747	2.700	2.862	2.894	0.605
โดยรวม	2.725	2.513	2.556	2.531	0.601

จากตารางที่ 4.16 พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยรวมไม่แตกต่างกัน โดยพิจารณาเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

ด้านจัดหาวัตถุดิบ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยระยะเวลาก่อตั้งที่น้อยกว่า 3 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.040 รองลงมาคือ มากกว่า 7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.723 ตั้งแต่ 3-5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.633 มากกว่า 5-7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.619

ด้านกระบวนการผลิต พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตไม่แตกต่างกัน โดยระยะเวลาก่อมากกว่า 5-7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ

2.576 ตั้งที่น้อยกว่า 3 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.440 รองลงมาคือ มากกว่า 7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.439 และตั้งแต่ 3-5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.417

ด้านระบบควบคุมและวางแผน พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนไม่แตกต่างกัน โดยระยะเวลา ตั้งที่น้อยกว่า 3 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.853 รองลงมาคือ ตั้งแต่ 3-5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.550 ตั้งแต่ 5-7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.513 และมากกว่า 7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.466

ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน โดยระยะเวลาที่มากกว่า 5-7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.214 ตั้งที่น้อยกว่า 3 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.547 รองลงมาคือ มากกว่า 7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.131 และตั้งแต่ 3-5 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.267

ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน โดยระยะเวลามากกว่า 7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.894 มากกว่า 5-7 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.862 น้อยกว่า 3 ปี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.747 ตั้งแต่ 3-5 ปี และมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.700

สมมติฐานที่ 5 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 5.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 5.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานแสดงดังตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า p-value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จำแนกตามวิธีการผลิต โดยวิธี t-test

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์	วิธีการผลิต (\bar{X})		p-value
	ผลิตด้วยแรงงานคน (n = 128)	ผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร (n = 133)	
ด้านจัดหาวัตถุดิบ	2.747	2.687	0.490
ด้านกระบวนการผลิต	2.489	2.430	0.748
ด้านระบบควบคุมและวางแผน	2.523	2.483	0.840
ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์	2.222	2.141	0.728
ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก	2.913	2.815	0.377
โดยรวม	2.579	2.511	0.961

จากตารางที่ 4.17 พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์โดยรวมไม่แตกต่างกัน โดยพิจารณาเป็นรายด้านได้ดังนี้

ด้านจัดหาวัตถุดิบ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยผลิตด้วยแรงงานคน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.747 รองลงมาคือ ผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.687

ด้านกระบวนการผลิต พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตไม่แตกต่างกัน โดยผลิตด้วยแรงงานคน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.489 รองลงมาคือ ผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.430

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ด้านระบบควบคุมและวางแผน พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผน ไม่แตกต่างกัน โดยผลิตด้วยแรงงานคน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.523 รองลงมาคือ ผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.483

ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน โดยผลิตด้วยแรงงานคน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.222 รองลงมาคือ ผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.141

ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก พบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน โดยผลิตด้วยแรงงานคน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.913 รองลงมาคือ ผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.815

4.4 ผลการวิเคราะห์เนื้อหาจากแบบสอบถามปลายเปิดที่ถามถึง ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

จากแบบสอบถามตอนที่ 4 ซึ่งเป็นการสอบถามข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ซึ่งมีผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนนี้ทั้งหมด 42 ชุด จากแบบสอบถามที่ได้คืนกลับมา 261 ชุดคิดเป็นร้อยละ 16.09 ของแบบสอบถามที่ได้คืนกลับมา โดยมีข้อคำตอบบางข้อที่มีความถี่ซ้ำกัน และได้รวบรวมข้อเสนอแนะ ดังแสดงตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ข้อเสนอแนะ	จำนวน ข้อเสนอแนะ	ร้อยละ
รัฐบาลเปลี่ยนแปลงนโยบาย กฎหมายและข้อกำหนดต่างๆมีผลกระทบต่อสถานประกอบการ รัฐบาลขาดการควบคุมราคา เชื้อเพลิงและราคาวัตถุดิบจากรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง และการขาดแรงสนับสนุนจากรัฐบาล	12	28.57
ช่องทางการจัดจำหน่ายมีน้อย ความถี่ในการจัดงานแสดงสินค้ามีน้อยและไม่ต่อเนื่อง ตลาดหลักในประเทศไม่มั่นคง ช่องทางจำหน่ายออกสู่ต่างประเทศค่อนข้างยาก	8	19.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวทว.ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.18 (ต่อ)

ข้อเสนอแนะ	จำนวน ข้อเสนอแนะ	ร้อยละ
การคัดสรรผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไม่เข้าสู่มาตรฐานในการออกใบรับรองระดับดาว ทำให้ลูกค้าเกิดความไม่แน่ใจในตัวผลิตภัณฑ์ และการขอรับลิขสิทธิ์ของไทยค่อนข้างยาก ทำให้เกิดการลอกเลียนแบบผลิตภัณฑ์	7	16.67
ปัญหาต้นทุนสูงและขาดแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำให้แก่สถานประกอบการ	5	11.90
สถานประกอบการขาดการแนะนำทางด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ทำให้ผลิตภัณฑ์มีความล้าสมัย ไม่เป็นที่ชื่นชอบของลูกค้า และทำให้ผลิตภัณฑ์ขายไม่ออก	4	9.53
วัตถุดิบในท้องถิ่นไม่เพียงพอต่อความต้องการการผลิต ทำให้ราคาวัตถุดิบสูงขึ้น และทำให้ราคาผลิตภัณฑ์มีราคาสูงเกินไป	3	7.14
การเพิ่มการผลิตตามความนิยมของลูกค้า ทำให้มีการเก็บ Stock ไว้มากเกินไป การยกเลิกการผลิตกระทันหัน การขาดแคลนแรงงานคนและเครื่องจักร และการไว้ใจของลูกค้าต่อสถานประกอบการ	3	7.14

จากตารางที่ 4.18 แสดงผลข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จากผู้ตอบแบบสอบถามในส่วนนี้จำนวน 42 ราย ซึ่งได้ผลการศึกษาดังนี้

รัฐบาลเปลี่ยนแปลงนโยบาย กฎหมายและข้อกำหนดต่างๆมีผลกระทบต่อสถานประกอบการ รัฐบาลขาดการควบคุมราคาเชื้อเพลิงและราคาวัตถุดิบจากรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง และการขาดแรงสนับสนุนจากรัฐบาลจำนวนข้อเสนอแนะ 12 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาคือช่องทาง การจัดจำหน่ายมีน้อย ความถี่ในการจัดงานแสดงสินค้ามีน้อยและไม่ต่อเนื่อง ตลาดหลักในประเทศไม่มั่นคง ช่องทางจำหน่ายออกสู่ต่างประเทศค่อนข้างยากจำนวนข้อเสนอแนะ 8 ราย คิดเป็นร้อยละ 19.05 การคัดสรรผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไม่เข้าสู่มาตรฐานในการออกใบรับรองระดับดาว ทำให้ลูกค้าเกิดความไม่แน่ใจในตัวผลิตภัณฑ์ และการขอรับลิขสิทธิ์ของไทยค่อนข้างยาก ทำให้เกิดการลอกเลียนแบบผลิตภัณฑ์ จำนวนข้อเสนอแนะ 7 ราย คิดเป็นร้อยละ 16.67 ปัญหาต้นทุนสูงและขาดแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำให้แก่สถานประกอบการ จำนวน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะ 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 11.90 สถานประกอบการขาดการแนะนำทางด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์ ทำให้ผลิตภัณฑ์มีความล้าสมัย ไม่เป็นที่ชื่นชอบของลูกค้า และทำให้ผลิตภัณฑ์ขายไม่ออก จำนวนข้อเสนอแนะ 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 9.53 วัตถุดิบในท้องถิ่นไม่เพียงพอต่อความต้องการการผลิต ทำให้ราคาวัตถุดิบสูงขึ้น และทำให้ราคาผลิตภัณฑ์มีราคาสูงเกินไป จำนวนข้อเสนอแนะ 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.14 และการเพิ่มการผลิตตามความนิยมของลูกค้า ทำให้มีการเก็บ Stock ไว้มากเกินไป การยกเลิกการผลิตกระทันหัน การขาดแคลนแรงงานคนและเครื่องจักร และการไว้วางใจของลูกค้าต่อสถานประกอบการ จำนวนข้อเสนอแนะ 3 ราย คิดเป็นร้อยละ 7.14

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการสรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะของงานวิจัยเรื่อง ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งประกอบด้วยสาระสำคัญตามลำดับ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ผลการวิจัยในบทที่ 4 สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

5.1.1 ข้อมูลปัจจัยของสถานประกอบการ

ประเภทของผลิตภัณฑ์ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็น ผ้า เครื่องแต่งกาย มีจำนวน 89 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.10 รองลงมาเป็นเครื่องใช้และเครื่องประดับ ตกแต่ง มีจำนวน 81 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 31.03 สมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา จำนวน 44 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.86 อาหาร จำนวน 37 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 14.18 เครื่องดื่มและอื่นๆ จำนวน 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.84 ตามลำดับ

ระดับดาว พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีระดับดาวของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับ 4 ดาว จำนวน 98 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.55 รองลงมาอยู่ในระดับ 5 ดาว จำนวน 86 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.95 และอยู่ในระดับน้อยกว่า 4 ดาว จำนวน 77 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 29.50 ตามลำดับ

ประเภทสถานประกอบการ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่คือกลุ่มผู้ผลิตชุมชน จำนวน 126 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 48.28 รองลงมาคือผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว จำนวน 118 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 45.21 และ SMEs จำนวน 17 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.51 ตามลำดับ

ระยะเวลาการก่อตั้ง พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีระยะเวลาก่อตั้งมากกว่า 7 ปี จำนวน 180 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 68.97 รองลงมาคือ มากกว่า 5-7 ปี จำนวน 42 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 16.09 ตั้งแต่ 3-5 ปี จำนวน 24 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.20 และน้อยกว่า 3 ปี จำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.75 ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิธีการผลิต พบว่า ประกอบการส่วนใหญ่มีวิธีการผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร จำนวน 133 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 50.96 และรองลงมาเป็นวิธีการผลิตด้วยแรงงานคน จำนวน 128 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 49.04 ตามลำดับ

เงินทุนของสถานประกอบการ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีเงินทุนของสถานประกอบการมากกว่า 100,000 บาทขึ้นไป จำนวน 69 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 26.44 และรองลงมา มากกว่า 30,000-60,000 บาท จำนวน 62 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 23.75 มากกว่า 10,000-30,000 บาท จำนวน 60 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 22.99 มากกว่า 90,000-100,000 บาท จำนวน 28 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.73 มากกว่า 60,000-90,000 บาท จำนวน 24 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 9.20 และไม่เกิน 10,000 บาท จำนวน 18 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.90 ตามลำดับ

แหล่งวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์หลัก พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่แหล่งวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์หลักใช้วัตถุดิบภายในจังหวัด จำนวน 211 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 52.75 ใช้วัตถุดิบจากต่างจังหวัด จำนวน 155 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 38.75 และการนำเข้าจากต่างประเทศ จำนวน 34 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8.50 ตามลำดับ

สถานประกอบการส่วนใหญ่มีความถี่ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่สั่งซื้อวัตถุดิบสัปดาห์ละ 1 ครั้ง จำนวน 101 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.82 รองลงมาเป็นอื่นๆ จำนวน 70 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 26.22 สั่งสัปดาห์ละ 2 ครั้ง จำนวน 55 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 20.60 สั่งสัปดาห์ละ 3 ครั้ง จำนวน 41 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.36 ตามลำดับ

วิธีการชำระเงิน พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีวิธีการชำระเงิน โดยชำระเงินสดทันที จำนวน 216 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 75.00 รองลงมาผ่อนชำระเงินเป็นงวด จำนวน 57 คิดเป็นร้อยละ 19.79 และอื่นๆ จำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 5.21 ตามลำดับ

ช่วงเวลาผลิตผลิตภัณฑ์หลัก พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีช่วงเวลาผลิตผลิตภัณฑ์หลัก แบบทำการผลิตเต็มเวลา จำนวน 154 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 59.00 รองลงมาคือ ช่วงเวลาที่ว่างจากงานประจำ จำนวน 57 คิดเป็นร้อยละ 21.84 ผลิตเฉพาะบางช่วงเวลา (ฤดูกาล) จำนวน 31 คิดเป็นร้อยละ 11.88 และอื่นๆ 19 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 7.28 ตามลำดับ

ระยะเวลาการจัดส่ง พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีระยะเวลาการจัดส่ง โดยพร้อมส่งทันที จำนวน 89 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.10 รองลงมาคือส่งล่วงหน้าน้อยกว่า 1 สัปดาห์ จำนวน 84 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.18 ส่งล่วงหน้ามากกว่า 1-2 สัปดาห์ จำนวน 51 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 19.54 ส่งล่วงหน้ามากกว่า 2-4 สัปดาห์ จำนวน 27 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.34 และอื่นๆ จำนวน 10 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.83 ตามลำดับ

ลักษณะการสั่งผลิต พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีลักษณะการสั่งผลิตแบบผลิตตามคำสั่งซื้อผลิตรอจำหน่ายจำนวน 194 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 74.33 รองลงมาผลิตตามคำสั่งซื้อของ

ลูกค้า จำนวน 48 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.39 ผลิตเพื่อเก็บสต็อก จำนวน 16 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 6.13 และอื่นๆ จำนวน 3 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 1.15 ตามลำดับ

พื้นที่ตลาดที่จำหน่าย พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีพื้นที่ตลาดที่จำหน่ายภายในประเทศ จำนวน 209 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 55.29 รองลงมาภายในจังหวัด จำนวน 94 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 24.87 ส่งออกต่างประเทศ จำนวน 60 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 15.87 และอื่นๆ จำนวน 15 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 3.97 ตามลำดับ

ช่องทางการจำหน่าย พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีช่องทางการจำหน่าย โดยจำหน่ายตามงานแสดงสินค้า จำนวน 218 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 27.91 รองลงมาศูนย์จำหน่าย (ภาครัฐ) จำนวน 165 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 21.13 จำหน่าย ณ แหล่งผลิต จำนวน 148 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 18.95 ผ่านพ่อค้าคนกลาง จำนวน 100 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12.81 ผ่านทางอินเทอร์เน็ต จำนวน 81 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 10.37 และศูนย์จำหน่าย ประจำจังหวัด จำนวน 69 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 8.83 ตามลำดับ

การจัดส่งผลิตภัณฑ์หลักโดยจัดส่งเอง พบว่า สถานประกอบการส่วนใหญ่มีการจัดส่งผลิตภัณฑ์หลักโดยจัดส่งเอง จำนวน 214 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 32.28 รองลงมาลูกค้านำมาขายเอง จำนวน 184 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 27.75 จัดส่งทางไปรษณีย์ จำนวน 171 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 25.79 มีพ่อค้าคนกลางมารับ จำนวน 80 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 12.07 และอื่นๆ จำนวน 14 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 2.11 ตามลำดับ

5.1.2 สรุปผลการวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.544 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมากนัก เมื่อพิจารณาความเสี่ยงในโซ่อุปทานแต่ละด้านพบว่า

ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก และด้านจัดหาวัตถุดิบมีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.863 และ 2.717 ตามลำดับ ส่วนด้านระบบควบคุม และวางแผนด้านกระบวนการผลิต และด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ มีระดับความเสี่ยงอยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.503 2.459 และ 2.181 ตามลำดับ และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละด้านมีค่าน้อยกว่า 1.000

5.1.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยของสถานประกอบการที่มีผลต่อความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

สมมติฐานที่ 1 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

สมมติฐานที่ 1.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 1.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 2.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 2.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระดับดาวที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการ ที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 3.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงใน ไซ้อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 3.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทของสถานประกอบการที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4 สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อยดังนี้

สมมติฐานที่ 4.1: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านจัดหาวัตถุดิบไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4.2: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านกระบวนการผลิตไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4.3: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทระยะเวลาการก่อตั้งที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านระบบควบคุมและวางแผนแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ด้านระบบควบคุมและวางแผน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 5.4: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 5.5: สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการด้านวิธีการผลิตที่แตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกแตกต่างกัน

ผลการทดสอบพบว่า สถานประกอบการที่มีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทวิธีการผลิตที่แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานวิจัยที่ตั้งไว้

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ผู้วิจัยขออภิปรายผลดังต่อไปนี้

5.2.1 ข้อมูลปัจจัยของสถานประกอบการ

สถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีประเภทของผลิตภัณฑ์เป็นผ้า เครื่องแต่งกาย มีจำนวน 89 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 34.10 มีระดับดาวของผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับ 4 ดาว จำนวน 98 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 37.55 โดยส่วนใหญ่คือกลุ่มผู้ผลิตชุมชน จำนวน 126 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 48.28 และมีระยะเวลาก่อตั้งมากกว่า 7 ปี จำนวน 180 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 68.97 ส่วนใหญ่มีวิธีการผลิตด้วยแรงงานคนและเครื่องจักร จำนวน 133 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 50.96 จะเห็นว่าสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่สถานประกอบการเป็นกลุ่มชุมชนมีขนาดเล็กและมีระยะเวลาก่อตั้งมาเป็นระยะเวลานาน ซึ่งทำให้มีความพร้อมในการจัดการความเสี่ยงด้านต่างๆ และสถานประกอบการส่วนใหญ่ประเภทผลิตภัณฑ์เป็นผ้า เครื่องแต่งกาย มีระดับดาวการันตีคุณภาพของผลิตภัณฑ์ซึ่งอยู่

ในระดับ 4 ดาว จึงต้องจำเป็นมีการดำเนินงานด้านการจัดการ โลจิสติกส์และโซ่อุปทานอย่างเป็นระบบที่ดี เพื่อสร้างความสามารถให้กับผลิตภัณฑ์ในการแข่งขันทางการตลาดที่มีการแข่งขันสูง

5.2.2 ผลการวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอยู่ในระดับน้อย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.544 และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.543 เมื่อพิจารณาความเสี่ยงในโซ่อุปทานแต่ละด้านพบว่า ระดับความเสี่ยงในด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกและด้านจัดหาวัตถุดิบอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับบทความของ ยุทธศักดิ์ สุภสร (2555) ที่พบว่า ผู้ผลิตสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ซึ่งเป็นสินค้าเชิงวัฒนธรรม ไม่อาจหลีกเลี่ยงผลกระทบที่สืบเนื่องจากการเปิดเสรีภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้ เนื่องจากสถานการณ์การแข่งขันทางธุรกิจที่รุนแรงในปัจจุบัน ประเทศต่างๆ ล้วนหันมาให้ความสำคัญกับการเพิ่มศักยภาพของชุมชน และใช้จุดแข็งของชุมชนทางด้านวัฒนธรรม วิถีชีวิต และภูมิปัญญา เพื่อเชื่อมโยงสู่ภาคการผลิตและบริการ ในการสร้างสัญลักษณ์และขยายโอกาสทางการตลาดมากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้ผลิตสินค้าหนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) โดยเฉพาะกลุ่มสินค้าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน อาจจะได้รับผลกระทบจากคู่แข่งและสภาพการแข่งขันในตลาดเพิ่มสูงขึ้น อันเนื่องมาจากสินค้าที่มีคุณภาพต่ำ ราคาต้นทุนต่ำ หรือสินค้าที่สามารถใช้ทดแทนกันได้ เข้ามาวางจำหน่ายในประเทศได้มากขึ้น ทำให้ผู้บริโภคสามารถเลือกบริโภคสินค้าที่หลากหลายและมีอำนาจในการต่อรองสูง ซึ่งนำไปสู่การกดดันทางราคา จึงทำให้ผู้ประกอบการต้องปรับตัวรับการแข่งขันที่เข้มข้นขึ้นและเกิดต้นทุนในการปรับตัว

ส่วนความเสี่ยงในโซ่อุปทานด้านระบบควบคุมและวางแผน ด้านกระบวนการผลิต และด้านความต้องการผลิตภัณฑ์ อยู่ในระดับน้อย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญชลี พูนชัย (2547) ที่พบว่า ผู้ผลิตส่วนใหญ่มีการวางแผนเพื่อเป็นแนวทางในการทำงานของกลุ่ม มีการจัดการ โครงสร้างองค์กร โดยแบ่งการบริหารออกเป็นแผนกหรือฝ่ายต่างๆอย่างชัดเจน เพื่อประโยชน์เรื่องความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน และการควบคุมเป็นกระบวนการที่จะกำกับดูแลและประเมินผลการทำงานให้เป็นไปตามแผนที่ได้กำหนดไว้ซึ่งผู้นำกลุ่มจะทำการควบคุมผลการดำเนินงานของตัวเองตนเอง

สถานประกอบการที่มีประเภทของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มาลีณี ฤาษุดกุล (2550) ที่พบว่า ปัจจัยด้านผลิตภัณฑ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ผ้าไหมของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เนื่องจากผลิตภัณฑ์ผ้าไหมมีคุณสมบัติที่สำคัญของผลิตภัณฑ์ ที่สามารถตอบสนองความต้องการของ

ผู้บริโภคได้อย่างชัดเจน ผู้บริโภคให้การยอมรับกับแหล่งผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ผ้าไหมของโครงการหนึ่ง ตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มากขึ้น ทำให้ความถี่ในการสั่งซื้อผลิตภัณฑ์ผ้าไหมเพิ่มขึ้น

สถานประกอบการที่มีระดับดาวของผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกัน นั้นแสดงว่าระดับดาวของผลิตภัณฑ์ไม่มีผลต่อความเสี่ยงในการดำเนินงานทางด้านโซ่อุปทานของสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ เสรี วงษ์มณฑา (2542) ที่พบว่า ระดับดาวของสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ สามารถบอกได้ว่า ผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มีคุณภาพ มาตรฐาน และความปลอดภัยอย่างน้อยเพียงใด โดยหากผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ได้รับระดับดาว 4-5 ดาว แสดงว่าผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มีคุณภาพมาตรฐานและความปลอดภัยสูง และหากมีระดับดาว 1-3 ดาว จะมีคุณภาพมาตรฐาน และความปลอดภัยไม่สูงมากนัก ซึ่งผู้บริโภคยุคใหม่ใส่ใจเรื่องสุขภาพมากขึ้น และผู้บริโภคจะคำนึงถึงคุณภาพมาตรฐาน และความปลอดภัยของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์มากกว่าปัจจัยอื่นๆ

สถานประกอบการที่มีประเภทสถานประกอบการแตกต่างกัน มีความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัชชา แคนโพธิ์ (2549) ที่พบว่า ผู้ประกอบการประเภท SMEs มีระบบการจัดการด้านปัจจัยการผลิตที่มีประสิทธิภาพ ค่อนข้างเป็นระบบมากกว่าผู้ประกอบการประเภทกลุ่ม และในการจัดการด้านการตลาดผู้ประกอบการประเภท SMEs มีความสามารถในการขยายฐานลูกค้า และสามารถเพิ่มยอดขาย รวมถึงมีความสามารถในการทำกำไรได้มากกว่า ส่วนได้ของการจัดการการผลิตผู้ประกอบการประเภท SMEs สามารถลดต้นทุนการผลิตได้ดีกว่า และมีการจัดการที่เป็นระบบมากกว่า

สถานประกอบการที่มีระยะเวลาการก่อตั้ง และวิธีการผลิตแตกต่างกันมีความเสี่ยงในโซ่อุปทานแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ สรวงสุดา ไตรปรกรณ์กุล (2544) ที่พบว่า ด้านความเข้มแข็งของชุมชนขึ้นอยู่กับระยะเวลาการดำเนินงานของกลุ่มสถานประกอบการ ซึ่งระยะเวลาการดำเนินงานเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ของกลุ่มผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เนื่องจากสถานประกอบการต้องมีการจัดเตรียมด้านการผลิต การคิดค้นเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์โดยทางกลุ่มจะระดมความคิด เพื่อนำไปใช้ในการวางแผนในการพัฒนาให้ผลิตภัณฑ์ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานผลิตภัณฑ์

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยครั้งนี้

1. จากผลการศึกษาในเรื่องปัจจัยของสถานประกอบการที่มีระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอยู่ในระดับน้อย ระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก นั้นอาจเป็นเพราะสถานประกอบการยังมีขนาดเล็ก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ผลิตชุมชน ผลิตภัณฑ์ส่วนใหญ่เป็นงานระดับฝีมือจากภูมิปัญญาชาวบ้าน โดยใช้วัตถุดิบในชุมชนสร้างผลิตภัณฑ์ให้มีมูลค่า และมีระดับดาวการันตีคุณภาพ ดังนั้นการแข่งขันอาจไม่สูงมากนัก เนื่องจากผลิตภัณฑ์มีลักษณะเฉพาะเป็นงานระดับฝีมือลอกเลียนแบบยาก และรัฐบาลคอยให้การสนับสนุน โดยจัดช่องทางจำหน่ายตามงานแสดงสินค้าและศูนย์จำหน่ายของภาครัฐ รัฐบาลจึงควรให้การสนับสนุนและผลักดันสถานประกอบการ ให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันกับตลาดต่างประเทศจนสามารถยืนได้ด้วยตัวเอง

2. จากผลการวิเคราะห์ระดับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลอยู่ในระดับน้อย และสถานประกอบการแต่ละแห่งมีระดับความเสี่ยงไม่แตกต่างกันมาก เมื่อพิจารณาความเสี่ยงในโซ่อุปทานแต่ละด้านพบว่าระดับความเสี่ยงในด้านจัดหาวัตถุดิบ และด้านสิ่งแวดล้อมภายนอกอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากสถานประกอบการต้องเจอกับปัญหาราคาวัตถุดิบที่ไม่แน่นอนมีการขยับตัวสูงขึ้น ปัญหาด้านการเมืองเช่น การเปลี่ยนแปลงนโยบาย กฎหมาย และข้อกำหนดต่างๆของรัฐบาล ปัญหาด้านเศรษฐกิจ เช่น ราคาน้ำมันที่เชื้อเพลิงที่เพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลกระทบต่อราคาผลิตภัณฑ์และยอดขาย ดังนั้นจึงควรที่จะส่งเสริมผู้ประกอบการให้มีความรู้เรื่องความเสี่ยงในโซ่อุปทานให้มากขึ้น และควรจัดให้มีบุคลากรที่มีความรู้คอยให้คำปรึกษาและแนะนำแนวทางในการดำเนินงาน รวมไปถึงการพัฒนาปรับปรุงการดำเนินงานที่มีความเสี่ยงให้มีประสิทธิภาพ เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันและสร้างความได้เปรียบให้แก่สถานประกอบการ

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

1. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทางผู้วิจัยทำการศึกษากลุ่มตัวอย่างสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ซึ่งในความเป็นจริงแล้วยังมีปัจจัยของสถานประกอบการประเภทอื่นๆที่น่าสนใจ เช่น ปัจจัยด้านแหล่งเงินทุน แหล่งวัตถุดิบของผลิตภัณฑ์หลัก ความถี่ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ ลักษณะการผลิต ความถี่ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ วิธีการชำระเงิน และช่องทางการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ เพื่อศึกษาความเสี่ยงด้านอื่นๆ

2. การศึกษาวิจัยครั้งนี้ทางผู้วิจัยทำการศึกษาความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน สามารถลดต้นทุนและเพิ่ม

ขีดความสามารถในการแข่งขัน นอกจากความเสี่ยงแล้วยังมีเรื่องที่น่าศึกษาคือความเสี่ยงและผลกระทบของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์กับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) เพื่อลดความเสี่ยงที่อาจจะเป็นภัยคุกคามต่อธุรกิจ หรือแสวงหาโอกาสทางธุรกิจที่ทำท้ายความสำเร็จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กมลชนก สุทธิวาหนฤพุดิ และคณะ. 2547. **การจัดการโซ่อุปทานและโลจิสติกส์**. กรุงเทพฯ:

แมคกรอ-ฮิล อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล เอ็นเตอร์ไพรส์

กมลพรรณ บุญสุทธิ. 2548. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จและปัญหาอุปสรรคในการบริหารจัดการ

กลุ่มในโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์: ศึกษากรณีกลุ่มจักสารทองเหลือง ตำบลท่าไ

จังหวัดฉะเชิงเทรา” ปัญหาพิเศษรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป

มหาวิทยาลัยบูรพา

กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย. 2554. **ข้อมูลโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์**.

(Online). Available: <http://www.cdd.go.th/cdd50/web1/Index.php>.

กิตติ ลิ้มสกุล. 2545. **แนวทางการพัฒนาท้องถิ่น โดยประชาชนมีส่วนร่วม หนึ่งตำบลหนึ่ง**

ผลิตภัณฑ์ (One Tambon One Product). (Online). Available:

<http://www.thaitambon.com/OTOP/Info/Infol.htm>.

กฤษฎี ฉันทจิรพร. 2547. “การจัดการโลจิสติกส์เชิงโซ่อุปทานสำหรับผู้บริหาร (CEOS)”

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

กฤษฎา วิสวธีรนนท์ และดร. กุลพงษ์ ยูนิพันธ์. 2547. **การบริหารจัดการความเสี่ยง Supply Chain**

& Logistics: ทฤษฎีและตัวอย่างจริง สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)(ERM และ

COSCO). (Online). Available: <http://ermthailand.blogspot.com/p/erm-coso>.

คณะอำนวยการ โครงการคัดสรรสุดยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย. 2546. **คู่มือการคัดสรรสุดยอด**

ยอดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ไทย กรุงเทพฯ: อสารักขาตินแดน กรมการปกครอง

โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ 2554. **แนวทางการดำเนินงานหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์**

(Online). Available: <http://www.thaitambon.com/OTOP/Info/Infol.htm>.

ชุตินา บุญประเสริฐสุทธิ. 2549. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีส่วนร่วมของผู้ผลิตผู้ประกอบการ

OTOP ในการดำเนินงานเครือข่ายหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ จังหวัดสุรินทร์”

วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัย

สุโขทัยธรรมาธิราช

ชูศักดิ์ เดชเกรียงไกรกุล และ นิทัศน์ คณะวรรณ. 2545. **การตลาดหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์และ**

ธุรกิจเอสเอ็มอี. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น

ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2537. **เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทวีศักดิ์ เทพพิทักษ์. 2548. **การจัดการโลจิสติกส์** กรุงเทพฯ: เอ็กซ์เปอร์เน็ท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- บุญชม ศรีสะอาด. 2535. การวิจัยเบื้องต้น กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น
- บุญชัย สุทธิแจ่ม. 2545. พื้นฐานของการจัดการโซ่อุปทาน. สถาบันส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)
- บุญธรรม กิจปริดาภิรัฐ. 2542. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : บี แอนด์บีพับริชชิง.
- ปิยะภรณ์ ทรัพย์คำจันทร์. 2552. “ระบบการจัดการโลจิสติกส์ของสับปะรดนางแลภายใต้กรอบการจัดการห่วงโซ่อุปทาน” การศึกษาโดยอิสระบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มาลินี ฤาษุดกุล. 2550. “ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ผ้าไหมของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของผู้บริโภคในจังหวัดนครราชสีมา” มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา
- ยุทธศักดิ์ สุภสร. 2555. การส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม(สสว.). (Online). Available: <http://www.sme.go.th>
- ยศนันท์ สุภพิบูลย์กุล. 2554. “ความสำคัญของการจัดการ โลจิสติกส์และโซ่อุปทานในภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม.” **Industrial Technology Review**. 17(216): 101-105.
- รัชชา แคนโพธิ์. 2549. “การจัดการปัจจัยการผลิตของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนสำหรับสินค้าประเภทของใช้ และของประดับตกแต่งในโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ จังหวัดเชียงใหม่” หลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- วิทยา สุหฤทธำรง. 2546. โลจิสติกส์และการจัดการโซ่อุปทาน. กรุงเทพฯ: เอช เอ็น การพิมพ์.
- สรยุทธ วัฒนวิสุทธิ. 2551. การบริหาร Supply Chain เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพ การบริหาร SMEs สร้างไทยมั่นคง. (Online). Available: <http://www.trainingmpi.com/th/course/course2.php?course=3>
- สรวงสุตา ไตรปรกรณ์กุล. 2544. “สภาพการดำเนินงาน แรงจูงใจ และการมีส่วนร่วมในโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ของสมาชิกกลุ่มอาชีพที่ได้รับคัดสรรในระดับ 4-5 ดาว จังหวัดนครปฐม” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยศิลปากร
- สุเชษฐ มีไมตรีจิตต์. 2540. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ศึกษากรณีอำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสังคมวิทยาการพัฒนา มหาวิทยาลัยขอนแก่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สุพร บัวทอง. 2547. “ประสิทธิผลโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์: ศึกษากรณีอำเภอบางปะกง”
ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารทั่วไป มหาวิทยาลัย
บูรพา

เสรี วงษ์มณฑา. 2542. **พฤติกรรมผู้บริโภค** กรุงเทพมหานคร: ธีระฟิล์มและไซเท็กซ์

อัญชลี พูนชัย. 2547. “ปัจจัยแห่งความสำเร็จของสินค้าที่ได้รับการคัดสรรเป็นสุดยอดหนึ่งตำบล
หนึ่งผลิตภัณฑ์ 5 ดาว ในระดับภาค: กรณีศึกษาสินค้าประเภทผ้าและเครื่องแต่งกายใน
จังหวัดนครราชสีมา” วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม
เกษตร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

อิทธิ ฤทธาภรณ์. 2546. **สู่การเป็นผู้นำในการใช้ ERP**. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-
ญี่ปุ่น)

อภิัญญา วิสุทธิวัฒน์ และอภิชาติ โสภางค์. 2553. **การจัดการโซ่อุปทาน**. หน่วยวิจัยการจัดการโซ่
อุปทานและวิศวกรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Kersten W. & Boger M. & Hohrath P. & Spath H. 2006. **Supply Chain Risk Management**.

Simchi-Levi, David, Kaminsky Philip. 2003. **Design and Managing the supply Chain:
Concepts, Strategies and Case Studies**. 2nd ed. Irwin/The McGraw-hill.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบสอบถามเพื่อจัดเก็บข้อมูลวิจัยเรื่อง ความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม วิทยาลัยการบริหารและจัดการ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง วัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลศึกษาความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ประกอบการวิจัยและจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ เกี่ยวกับการดำเนินงานตลอดทั้งโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ดังนั้นผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริง ข้อมูลที่ท่านตอบจะไม่ส่งผลกระทบต่อท่านและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด เนื่องจากข้อมูลที่น่าเสนอในผลงานวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม มิได้เสนอเป็นรายบุคคลและจะใช้ข้อมูลเพื่อประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและลักษณะของสถานประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือ

นางสาวปวีณา ศรีสุข

นักศึกษาปริญญาโท

สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและลักษณะของสถานประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุดเพียงข้อเดียว

(ยกเว้นระบุเป็นอย่างอื่น)

ข้อ 1. ประเภทของผลิตภัณฑ์ที่ท่านผลิตเป็นหลักในสถานประกอบการ

- อาหาร เครื่องใช้ และเครื่องประดับตกแต่ง ผ้า เครื่องแต่งกาย
 สมุนไพรที่ไม่ใช่อาหารและยา เครื่องดื่ม และอื่นๆ โปรดระบุ.....

ข้อ 2. ระดับดาวของผลิตภัณฑ์ที่ท่านผลิตเป็นหลักในสถานประกอบการ

- น้อยกว่า 4 ดาว ระดับ 4 ดาว ระดับ 5 ดาว

ข้อ 3. ประเภทกิจการของผู้ผลิตผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

- กลุ่มผู้ผลิตชุมชน ผู้ผลิตชุมชนที่เป็นเจ้าของรายเดียว SMEs

ข้อ 4. ระยะเวลาที่สถานประกอบการก่อตั้งขึ้น

- ไม่เกิน 3 ปี มากกว่า 3-5 ปี มากกว่า 5-7 ปี มากกว่า 7 ปีขึ้นไป

ข้อ 5. วิธีการผลิตผลิตภัณฑ์ที่ใช้เป็นหลักในสถานประกอบการ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ผลิตด้วยแรงงานคน ผลิตด้วยเครื่องจักรและแรงงานคน

ข้อ 6. เงินลงทุนขององค์กร โดยเฉลี่ยต่อเดือน

- ไม่เกิน 10,000 บาท มากกว่า 10,000-30,000 บาท มากกว่า 30,000-60,000 บาท
 มากกว่า 60,000-90,000 บาท มากกว่า 90,000-100,000 บาท มากกว่า 100,000 บาทขึ้นไป

ข้อ 7. แหล่งวัตถุดิบของท่านที่ใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์หลัก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ใช้วัตถุดิบภายในจังหวัด ใช้วัตถุดิบจากต่างจังหวัด การนำเข้าจากต่างประเทศ

ข้อ 8. ความถี่ในการสั่งซื้อวัตถุดิบ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- สั่งสัปดาห์ละ 1 ครั้ง สั่งสัปดาห์ละ 2 ครั้ง
 สั่งสัปดาห์ละ 3 ครั้ง อื่นๆ โปรดระบุ.....

ข้อ 9. การชำระเงินเมื่อสั่งซื้อวัตถุดิบ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ชำระเงินสดทันที ผ่อนชำระเงินเป็นงวด อื่นๆ โปรดระบุ.....

ข้อ 10. ช่วงเวลาที่สถานประกอบการใช้ในการผลิตผลิตภัณฑ์หลัก

- ช่วงเวลาที่ว่างจากงานประจำ ผลิตเฉพาะบางช่วงเวลา เช่น ตามฤดูกาล
 ทำการผลิตเต็มเวลา อื่นๆ โปรดระบุ.....

ข้อ 11. ระยะเวลาการสั่งซื้อผลิตภัณฑ์หลักของลูกค้าจนกระทั่งถึงมือลูกค้า

- พร้อมส่งทันที สั่งล่วงหน้าน้อยกว่า 1 สัปดาห์ สั่งล่วงหน้ามากกว่า 1-2 สัปดาห์
 สั่งล่วงหน้ามากกว่า 2-4 สัปดาห์ อื่นๆ โปรดระบุ

ข้อ 12. ลักษณะการสั่งผลิตผลิตภัณฑ์หลักของผู้ประกอบการ

- ผลิตตามคำสั่งซื้อของลูกค้า ผลิตเพื่อเก็บสต็อก

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทั้งผลิตตามคำสั่งซื้อและผลิตไว้รอจำหน่าย อื่นๆ โปรดระบุ

ข้อ 13. ระดับตลาดที่ท่านจำหน่ายผลิตภัณฑ์หลัก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ส่วนใหญ่ขายอยู่ภายในจังหวัด ส่วนใหญ่ขายอยู่ภายในประเทศ

มีการส่งออกต่างประเทศ อื่นๆ โปรดระบุ

ข้อ 14. ช่องทางการจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์หลัก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

จำหน่าย ณ แหล่งผลิต ศูนย์จำหน่ายสินค้าที่ทางภาครัฐจัดขึ้น

จำหน่ายเองตามศูนย์ประจำจังหวัด ผ่านพ่อค้าคนกลาง

จำหน่ายตามงานแสดงสินค้า ผ่านทาง Internet อื่นๆ โปรดระบุ.....

ข้อ 15. การจัดส่งผลิตภัณฑ์หลัก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

จัดส่งเอง ถูกค้ามารับเอง มีพ่อค้าคนกลางมารับถึงที่

จัดส่งทางไปรษณีย์ อื่นๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 ข้อมูลความเสี่ยงในโซ่อุปทาน โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับระดับความเสี่ยงของสถานประกอบการท่านมากที่สุด

ความเสี่ยงในโซ่อุปทาน ที่ตรงกับสถานประกอบการของท่านมากที่สุด	โอกาสที่จะเกิดขึ้นกับสถานประกอบการ				
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
ด้านจัดหาวัตถุดิบ					
1) ราคาวัตถุดิบไม่แน่นอนมีการขยับตัว สูงขึ้น					
2) คุณภาพของวัตถุดิบไม่ได้มาตรฐานตาม เกณฑ์ที่กำหนด					
3) ปริมาณวัตถุดิบไม่เพียงพอต่อความ ต้องการ					
4) ความล่าช้าในการได้รับวัตถุดิบ					
5) จัดหาวัตถุดิบได้จากผู้ขายแหล่งเดียว					
ด้านกระบวนการผลิต					
1) เกิดความผิดพลาดจากคำสั่งซื้อ					
2) มีข้อมูลการเปลี่ยนแปลงการผลิตไม่ น่าเชื่อถือ					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเสี่ยงในโซ่อุปทาน ที่ตรงกับสถานประกอบการของท่านมาก ที่สุด	โอกาสที่จะเกิดขึ้นกับสถานประกอบการ				
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
3) ขาดบุคลากรที่มีความรู้ความชำนาญใน ด้านการผลิต					
4) ขาดอุปกรณ์หรือเครื่องจักรที่ทันสมัยใน การพัฒนาผลิตภัณฑ์					
5) มีแรงงานไม่เพียงพอต่อการผลิต					
6) คุณภาพของสินค้ายังไม่ได้ตามมาตรฐาน					
7) ไม่สามารถที่จะตอบสนองปริมาณสั่งซื้อ ที่ลูกค้าต้องการได้					
8) ค่าแรงงานที่สูงขึ้น					
ด้านระบบควบคุมและวางแผน					
1) ขาดความแม่นยำในการพยากรณ์เพื่อการ วางแผนการผลิต					
2) ความต้องการที่ไม่แน่นอนของลูกค้า					
3) การปรับเปลี่ยนการผลิตเพื่อให้ตรงตาม ความต้องการของลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงไป					
4) ความไม่พร้อมทางด้านการเงินในการ รับมือกับภาวะฉุกเฉิน					
5) ขาดการวางแผนการจัดเก็บสินค้า คงคลัง					
6) มีต้นทุนสินค้าคงคลังสูง					
ด้านความต้องการผลิตภัณฑ์					
1) ความสามารถรับมือกับคำสั่งซื้อที่ เปลี่ยนแปลงกะทันหันได้					
2) ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงแบบผลิตภัณฑ์ ตามที่ลูกค้าต้องการ					
3) ผลิตภัณฑ์มีวงจรชีวิตสั้นและล้าสมัยเร็ว					
4) ความผิดพลาดในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ ใหม่สู่ตลาดในเวลาที่ไม่เหมาะสม					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความเสี่ยงในโซ่อุปทาน ที่ตรงกับสถานประกอบการของท่านมาก ที่สุด	โอกาสที่จะเกิดขึ้นกับสถานประกอบการ				
	น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
5) การตัดสินใจต่างๆขึ้นกับลูกค้ารายหลัก เพียงรายเดียว					
ด้านสิ่งแวดล้อมภายนอก					
1) ด้านเศรษฐกิจ เช่น ราคาน้ำมันเชื้อเพลิง เพิ่มขึ้น ดัชนีค่าครองชีพลดลงและอัตรา การแลกเปลี่ยนสกุลเงินลดลง					
2) ด้านการเมือง เช่น การเปลี่ยนนโยบายของ ภาครัฐ ความไม่เสถียรภาพของรัฐบาล					
3) สถานประกอบการอยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัย ธรรมชาติเช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว ดิน ถล่ม					
4) ขาดการพัฒนาบุคลากรเพื่อรองรับ เทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่เปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว					
5) สภาวะการแข่งขันที่รุนแรงในตลาดมี ผลกระทบต่อยอดขายและกำไร					
6) กฎหมาย นโยบาย และข้อกำหนดต่างๆ ของรัฐบาล ส่งผลต่อราคาผลิตภัณฑ์และ ยอดขาย					
7) ความเป็นไปได้ของการเปิดเสรีทางการค้า กับต่างประเทศ					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์

.....

.....

.....

.....

*****ขอขอบคุณอย่างสูงในการตอบแบบสอบถาม*****

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นางสาวปวีณา ศรีสุข
วัน เดือน ปีเกิด	4 ตุลาคม 2526
ที่อยู่ปัจจุบัน	303/14 หมู่ที่ 3 ตำบลบ้านฉาง อำเภอบ้านฉาง จังหวัดระยอง 21130
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2549 บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ประสบการณ์ทำงาน	พ.ศ. 2549-พ.ศ. 2551 ตำแหน่ง พนักงานฝ่ายโลจิสติกส์และศุลกากร บริษัท เจนเนอรัล มอเตอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด พ.ศ. 2552-พ.ศ. 2553 ตำแหน่ง พนักงานฝ่ายควบคุมคลังสินค้า บริษัท ริโก้ แมนูแฟคเจอร์ริง (ประเทศไทย) จำกัด พ.ศ. 2554-พ.ศ. 2555 ตำแหน่ง พนักงานฝ่ายควบคุมการส่งซื้ออะไหล่รถยนต์ บริษัท เจนเนอรัล มอเตอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด พ.ศ. 2556-ปัจจุบัน ตำแหน่ง พนักงานฝ่ายวิเคราะห์และควบคุมคลังสินค้า บริษัท เจนเนอรัล มอเตอร์ (ไทยแลนด์) จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้